

► Procés de pau al Nepal

Roda el món // Pàgina 18

Després de la revolta popular de la passada primavera, al Nepal, avança, no sense problemes, un procés de pau per resoldre el conflicte obert entre la monarquia i la guerrilla maoista.

► Democràcia directa

Què es cou // Pàgina 22

La Plataforma Salvem el Baix Segre ha promogut una consulta popular a les Granges d'Escarp, Franja de Ponent, per evidenciar l'oposició del poble a una incineradora.

► 25 anys a les ones

Expressions // Pàgina 24

Les ràdios lliures ja sumen un quart de segle de contracultura a les ones d'arreu dels Països Catalans, però que, desgraciadament, també són 25 anys de repressió i persecució.

directa

setmanari de comunicació

núm. 33 // 17 de gener de 2007

www.setmanaridirecta.info

1,5 euros

El traçat del TAV és el més perillós i car dels sis possibles

» De dalt a baix // Pàgines 3-5

VEÏNS DE L'EIXAMPLE PREVEUEN UN 'MACROCARMEL' QUAN FORADIN BARCELONA

» Així està el pati // Pàgina 9

Punt i final a 10 anys de Kan Mireia

Un mossos d'esquadra vigila la porta d'accés al centre social de la Trinitat Vella

Guillem Valle

» Així està el pati // Pàgina 11

La Generalitat adjudica un nou Casino

Al concurs del quart casino, s'hi van presentar Inverama d'Artur Suqué que comptava amb el suport del Grup Godó, i també el Grup Planeta de José Manuel Lara. També es van presentar CIRSA de Manuel Lao, el Grup Atzària de Juan Lao, germà de l'anterior, i el grup basc de casinos Nervión, que comptava amb la col·laboració del cuiner Ferran Adrià i el seu germà Albert Adrià. Juan Lao va guanyar l'adjudicació, enmig de les crítiques per l'actual augment de les ludopaties.

» Així està el pati // Pàgina 12

Col·lectius de l'Anoia contra el nou parc eòlic

Els territoris que conformen l'Alta Anoia han passat d'una posició molt tímida al mapa català de producció d'energia eòlica a assolir-ne la tercera posició. El Departament de Medi Ambient i Habitatge assenyalava en les seves dades que, actualment, hi ha projectats 11 parcs més a la comarca; 7 aprovats i 4 en fase de tramitació. Aquestes xifres signifiquen que l'Anoia seguirà a Les Garrigues i al Baix Ebre en la producció d'aquest tipus d'energia; amb una gran inversió pública i privada que, segons la Coordinadora que s'oposa a la instal·lació de nous molins aerogeneradors, impactarà de ple en el paisatge físic, en l'estructura econòmica dels pobles i en la vida quotidiana de les persones. No estan contra les energies renovables, però sí que són contraris als grans parcs i a una energia centralitzada. Per això, ja han organitzat caminades i actes en defensa dels paratges afectats.

» Així està el pati // Pàgina 10

Impedeixen l'acampada en suport als sense sostre

Un nombrós desplegament de la Guàrdia Urbana i els Mossos d'Esquadra va impedir l'acampada en su-

port als sense sostre. L'Ajuntament de Barcelona va prohibir un acte que governs de dreta havien permès a França.

» Així està el pati // Pàgina 16

Un jove de Sarrià de Ter empresonat per sabotatge

L'Audiència Nacional va ordenar a la Guàrdia Civil la detenció del jove. L'acusen de cremar dues furgonetes de

trasllat d'immigrants sense papers a Itàlia. Actualment, es troba tancat al centre penitenciari de Soto del Real.

Editorial

Aturar les obres del TAV

Aquesta setmana el Govern de la Generalitat havia intentat que no s'acabés difonent la informació al voltant de les esquerdes a viden-des d'El Prat de Llobregat. Va ser però, la baralla entre grups de poder el que va acabar portant fins als titulars d'Antena 3 la informació. Més enllà de qui n'hagi informat primer i sota quins interessos, el debat ja torna a estar sobre la taula. La preocupació del veïnat també. És evident que el Tren d'Alta Velocitat no és un mitjà de transport bàsic, no es tracta d'un interès general de la població, i és per això que des del Govern hi ha veritable pànic a que s'estengui el temor d'un nou Carmel amb un miler de potencials edificis amb els seus fonaments sobre els túnels que hauran de creuar Barcelona. Però ningú aconseguirà la marxa enrera d'aquest projecte, per molt que el sentit comú indiqui que les vies ferroviàries elitistes com aquesta no són necessàries? Els lligams entre els partits polítics que configuren l'administració i les empreses a qui s'adjudica els multimilionaris contractes de les faraòniques obres del TAV són massa sucosos. El TAV es construirà peti qui peti, i encara que només hi viatgi un 1% de la població, com en el cas del Madrid-Sevilla. Ja és hora de dir prou. Però no només dir prou perquè el tunel del tren el fan sota casa nostra, també perquè no és un bé d'interès general, perquè no volem pagar de les nostres butxaques un servei de luxe per una minoria, mentre el transport de rodalies i les línies de metro que usen una majoria es troben col·lapsades. El conseller Nadal, segur que ha evaluat la possibilitat d'un desgast polític per un nou ensorrament a El Prat, Sants o l'Eixample, però la població no hauria d'estar a l'expectativa del que li diguin els polítics. Fer política seria aturar les obres, deixa clar quines infraestructures volem i quines no.

Pensem, doncs existim

El cervell i l'estómac

✉ Roger Palà
/directa@setmanaridirecta.info/

Ara que ja han passat uns quants dies de la bomba de Barajas, que ha deixat dos morts i ha liquidat —si més no, temporalment— el procés de pau a Euskal Herria, potser seria hora de fer algunes valoracions sobre el tema, un cop llegit el molt bon reportatge que la DIRECTA va dedicar a explicar la inacció del govern del PSOE en les negociacions amb l'organització armada basca.

Crec que ETA no diu tota la veritat quan afirma, en el seu comunicat, que l'objectiu de l'acció armada no era causar víctimes. Quan poses 400 quilos de dinamita al pàrquing de la terminal d'un aeroport internacional, potser no busques causar víctimes, però el cert és que t'hi arrisques bastant. Tampoc val, crec,

l'excusa que la policia no va fer bé la seva feina i no va desallotjar el pàrquing de la T4: la policia espanyola, i suposo que ETA ho té present, és l'enemic. Per tant, mai mourà un dit per la seva causa, i menys en una guerra que es guanya o es perd cada dia en les pàgines d'un diari. Si realment ETA volia fer "un toc d'atenció" al govern espanyol, calia un atemptat d'aquestes dimensions? Si el que volia ETA era tibar la corda, no n'hi hauria hagut prou amb algun atemptat simbòlic sense risc?

Quina estratègia segueix, doncs, la bomba d'ETA a Barajas? Enfortir l'esquerra abertzale en l'àmbit polític sembla que no. Hi ha qui diu que ETA sempre té una ment preclara, i que cal mirar aquest atemptat amb perspectiva, que l'IRA també va atemptar en plena treva a Irlanda (això sí: va

avisar que trencava l'alto el foc) i això va servir per desencallar el procés de pau... En tot cas, si mirem amb perspectiva, no cap al futur, sinó cap al passat, veurem que les accions d'ETA en els darrers quinze anys, des que va començar a atemptar contra regidors i càrrecs menors, no han fet altra cosa que debilitar el suport social a l'esquerra abertzale. És evident que mentre hi hagi presos polítics hi haurà suport a l'independentisme armat, però tampoc hi haurà possibilitats que aquest avanci políticament.

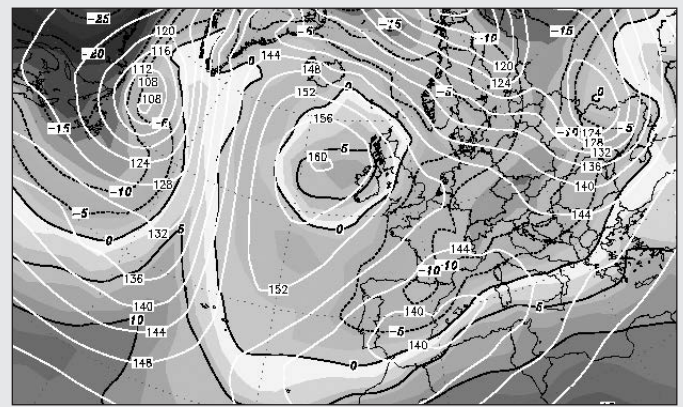
Totes aquestes explicacions semblen excuses de mal pagador per justificar un atemptat que ha estat més pensat amb l'estómac que amb el cervell. Lamentablement, potser pots guanyar alguna batalla a còpia de vomitar bilis, però les guerres es guanyen amb el cap. ☹

Nit de dimarts a dimecres, una forta baixa pressió sobre Catalunya

Onada de fred

S'acaba la falsa primavera. La setmana vinent tothom es queixarà del fred exagerat. Ja ningú recordarà les suaus temperatures de desembre i gener. Una baixa provinent del pol nord obrirà una entrada d'aire fred que girarà a procedència siberiana a partir de dimecres 24 de gener. Els ruixats i tempestes poden ser freqüents. Les nevades fortes a les muntanyes. Les glaçades fins a la mateixa costa.

Nit de dijous a divendres, una llengua d'aire siberià ens afecta de ple

Com s'ha fet?

S'ha fet molt complicat, la veritat. Una setmana difícil per alguns dels membres de la DIRECTA, a qui aprofitem per desitjar sort. Això ha fet que a la redacció de Barcelona les coses anessin una mica precipitades en els horaris de maquetació, tancament, etc... També ens hem adonat que tot i les dificultats, cada cop hi ha menys gent imprescindible al projecte, ja que la suma de molts esforços en xarxa fa que tot rutlli encara que hi hagi problemes.

La correcció ha començat a funcionar d'una forma més sistematitzada després d'unes setmanes menys acurades. La Laia, l'Òscar, en Xesco i en Carles ho fan possible.

També volem explicar que alguns fotògrafs del col·lectiu han tingut veritables problemes (no només per culpa de la policia) per poder cobrir actes després de desallotjaments, tot i presentar-se com a membres de la DIRECTA. Tot i que entenem que no tothom ens ha de conèixer, nosaltres també cridem allò de "televisió manipulació" en molts casos, i per això treballem en aquest projecte, per donar altres veus.

A la manifestació de Kan Mireia les dificultats van ser majors, havent de sortir corrent per les pilotes de goma dels Mossos.

Passant a temes menys trascendents, comencem a patir per l'onada de fred que s'apropa. Actualment ja notàvem un cert fred a la redacció. No volem ni imaginar que serà estar a menys de zero graus.

El racó il·lustrat

Qui som

DISSENY I COMPAGINACIÓ
Roger Costa

REDACCIÓ

De dalt a baix: Guillem Sánchez *
Impressions: Laia Alsina i Mariona Ortiz *
Així està el pati: Guillem Sánchez, Lluç Salellas, Laia Alsina, Jesús Rodríguez, Mariona Ortiz *
Roda el món: Guillem Sánchez *
Observatori dels mitjans: Enric Borràs i Abelló *
Què es cou: Gemma Garcia i Jordi Panyella *

Expressions: Roger Palà,
Jordi Vidal i Santi Eizaguirre *
La graella: Jesús Hita

FOTOGRAFIA
Edu Soteras i Toni Arnau
CORRECCIÓ
Laia Bragulat
PUBLICITAT
Jesús Hita
DISTRIBUCIÓ
Xavi Camós
SUBSCRIPCIONS
Helena Olcina i Amigo

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits ADSL
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
c/Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografia@setmanaridirecta.info
il·lustracio@setmanaridirecta.info
disseny@setmanaridirecta.info
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

AQUEST NÚMERO S'ENVIA A IMPREMTA EL DIA 16

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
-Reconeixement. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
-No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
-Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.
- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.
- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.
Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NoDerivs-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, California 94305, USA

» **Barcelona col·lapsada?**
Segons l'estudi publicat per l'Ajuntament de Barcelona al Pla de Mobilitat Urbana, els desplaçaments a l'Àrea Metropolitana es realitzen en vehicle privat (33,8%), transport públic (35,6%) o a peu i en bici (30,7%)_

» Si el creixement de viatges manté el creixement dels últims sis anys es calcula que al 2018 es faran 2.946.000 viatges en mode privat, que suposaran el desplaçament de 20,8 milions de veh-km/dia_

» Aquesta situació comportaria uns nivells de congestió viària insostenibles, que podrien col·lapsar xarxa i malmetre el nivell de qualitat del servei, a més de superar els nivells d'emissions de gasos segons els compromisos del protocol de Kyoto_

BARCELONA // ESTRUCTURES FERROVIÀRIES

El desastre del TAV a Barcelona suma despropòsits i crítiques

Diferents estudis redactats des de la societat civil ja van advertir de les actuals molèsties i perills que estan generant les obres

Guillem Sànchez i Barrull
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La capacitat per generar problemes de les obres del TAV a la conurbació de Barcelona no sembla tenir final. Només en el que portem d'any ja ha provocat la mort del primer treballador a la feina a Catalunya. I la petició, per part de la Conselleria de Medi Ambient, d'un nou estudi d'impacte ambiental abans de començar a foradar per sota el carrer Provença amenaça en afegir nous retards a una infraestructura que sembla tenir mal d'ull.

En els darrers dies, un mínim de vint cases al Prat de Llobregat han denunciat l'aparició d'esquerdes

I això no és tot. En els darrers dies, un mínim de vint cases al Prat de Llobregat han denunciat l'aparició d'esquerdes que, segons el veïnat i els tècnics municipals, haurien estat ocasionades per les obres del TAV al seu pas per la localitat del Baix Llobregat. I encara no ha començat a foradar-se l'Eixample, on les obres compten amb una forta oposició veïnal agrupada en la plataforma 'AVE pel Litoral'.

A més, les molèsties ocasionades pel col·lapse de les línies de rodalies que aquestes obres han generat (veure Directa núm. 27) no estan resoltes, i els retards i avaries d'aquest servei encara són constants, encara que hagi baixat el seu seguiment mediàtic.

► **"Ja ho vam dir"**

Al marge de la necessitat del TAV en si mateix, molt qüestionada per grups ecologistes i de defensa del transport públic, és curiós que totes aquestes qüestions ja es van preveure, i diversos estudis redactats per entitats de la societat civil avisaven dels riscos de l'opció escollida. Ara, aques-

tes entitats denuncien que "els polítics" no les van "escoltar" i que "tampoc n'assumeixen la responsabilitat".

Un d'aquests informes va ser el presentat per la Coordinadora de Defensa del Ferrocarril de la CGT. Aquest aconsellava, "en cas que el TAV sigui inevitable", en paraules del seu portaveu a Tarragona Juan Ramon Ferrandis, fer-lo entrar pel nord de la ciutat, per tal de no congestionar encara més el ja col·lapsat corredor sud. El no seguiment d'aquest consell seria, segons Ferrandis, la raó de l'actual col·lapse del servei de rodalies.

L'altre associació de propostes alternatives a l'actual traçat va ser la Promoció del Transport Públic (PTP). Aquesta entitat va defensar "aprofitar" el nou túnel ferroviari per sota de Barcelona, per "dedicar-lo a les rodalies", i deixar el ja existent per al llarg recorregut i l'alta velocitat. Entre els arguments esgrimits, destaca que el servei de rodalies "necessita més parades i més repartides" per tota la ciutat, per tal de convertir aquest transport en "un metro metropolità". Segons la seva proposta, el nou túnel, que travessa el centre de la ciutat, podria donar un servei "més ràpid i còmode" a més ciutadans, a més de "facilitar els transbordaments". En canvi, l'actual túnel que ressegueix Barcelona per sota el carrer Aragó es troba "obsolet" per a les rodalies, segons la PTP, i en canvi aniria molt bé per a "trens de llarga distància que el que necessiten és una gran estació central". Aquesta opció va ser la primera proposta del Ministeri de Foment espanyol, i es va modificar pel rebuig de l'Ajuntament de Barcelona. Ara, el Pla de Mobilitat Urbana del mateix Ajuntament preveu el col·lapse del trànsit a la ciutat si no es duplica el transport públic d'aquí al 2018. És curiós que aquesta mateixa administració rebutgés una infraestructura tan necessària.

► **El moviment veïnal**

L'altre gran front opositor a l'actual traçat del TAV per Barcelona és la plataforma 'AVE pel Litoral', i segurament serà la que més capacitat de mobilització pot arrossegar, si quan comencin les obres es generalitza una sensació de por.

Les obres del TAV a la seva entrada al barri de Sants

Arnau Bach

Aquesta entitat veïnal va néixer arran de l'esfondrament del túnel del metro al Carmel, i bàsicament defensa que el túnel del TAV vagi seguint el litoral barceloní, on el nombre de gent afectada seria molt menor, i el risc d'un "macrocarrel", en la seva pròpia expressió, seria molt menor.

Diversos estudis redactats per entitats de la societat civil avisaven dels riscos de l'opció escollida

Aquesta plataforma ha estat sovint acusada "d'egoista" i se l'ha etiquetat com a moviment nimby (que vindria a significar 'no al meu pati del darrere' en les sigles en anglès). Però el minuciós informe que ha elaborat de tots els habitatges afectats és, per dir-ho d'alguna forma, demolidor. En la construcció del túnel del TAV per

l'actual traçat, en xifren 905 finques afectades, el que multipliquen (fent una mitjana pel tipus de blocs de l'Eixample) en 18.100 apartaments, en els que, calculen, hi podrien viure fins a 55.000 persones. A 48 de les finques el túnel aniria exactament per sota.

El traçat pel litoral afectaria, en canvi, 67 finques (28 d'elles exactament per sota), el que sumarien uns 1.300 pisos i unes 4.000 persones. Unes 13 vegades menys.

També afirmen que aquesta opció és més barata, doncs es podria aprofitar una part de túnels ja existents.

► **El despropòsit polític**

Davant d'aquest allau d'arguments costa d'entendre quin ha estat el sistema de les diferents administracions per posar-se d'acord. Si és té en compte que hi ha hagut sis canvis de projecte i molts anys de picabaralla política, aquesta comprensió ja és simplement impen-sable.

Un dels arguments més "forts" que han fet servir diferents polítics ha estat que el TAV havia de tenir parada a l'aeroport. Aquesta, però, és una necessitat que gairebé cap expert corrobora. Segons Ferrandis, l'aeroport

necessita d'un "bon servei de rodalies", i que aquesta estació del TAV és una "pijada". L'altre gran debat és la construcció de

A l'Eixample el túnel pot arribar a afectar els habitatges de fins a 55.000 persones

dues parades a Barcelona, el que també ha estat força criticat des de les entitats especialitzades. Resulta, si més no, paradoxal, que en una situació de greus mancances en els trens de rodalies, el TAV tingui dues estacions. Des d'entitats veïnals, com l'Assemblea de Barri de Sants, ja fa temps que apunten que aquesta imposició amagaria una motivació econòmica, fonamentada en les requalificacions massives dels terrenys circumdants a les estacions. El Pla de l'Estació de Sants, ja presentat públicament, i les expropiacions que allí s'hi estan produint, podrien confirmar aquesta versió. ◻

» El primer mort mentre treballava al 2007 a Catalunya va ser a les obres del TAV a l'Estació de Sants. Un home de 35 anys va morir el 8 de gener en bolcar-se-li al damunt un camió que descarregava ell mateix amb un braç mecànic)_

» El 2006 van morir dos altres treballadors en relació a la mateixa infraestructura: el 22 d'abril es va electrocutar un operari polonès de 50 anys a l'exterior del túnel del TAV de la Jonquera; el 3 de setembre a l'Hospitalet de Llobregat, moria un altre treballador en caure-li al cap un gran tub d'acer_

» El periòdic local de Sants La Burxa, va informar que les jornades laborals dels treballadors d'aquestes obres són de 12 hores diàries, amb torns que cobreixen les 24 hores. La portaveu d'Adif, Maria del Mar Ruiz va afirmar "no són cosa nostra les condicions laborals dels treballadors"_

ESTAT ESPANYOL // EL TAV CONTRA EL TREN

Pressupostos devorats a 'alta velocitat'

Col·lectius de defensa del tren asseguren que el TAV s'endu més del 80% dels diners destinats a aquest transport

GSB

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Quan Zapatero va entrar al Govern espanyol va fer una promesa formal de multiplicar la inversió ferroviària, un servei que situa l'Estat espanyol a la cua de la Unió Europea.

Gairebé tres anys més tard, es pot considerar que Zapatero ha complert la promesa només si es s'admet el Tren d'Alta Velocitat com a part del transport ferroviari. Perquè mentre aquesta infraestructura rep milions, any rere any, les entitats ecologistes i de defensa del ferrocarril asseguren que la resta de la xarxa "agonitza".

Arnau Bach

Les aglomeracions i els retards protagonitzen el servei de rodalies

A Catalunya, arriba a significar la meitat de la inversió estatal

Els números canten

Cada cop que s'aproven els nous Pressupostos Generals de l'Estat (PGE), sobresurten les partides del TAV. Per exemple, al 2005, s'enduia 964 milions d'euros, rodalies 228 i només 97 per a la resta del tren, mercaderies i seguretat.

I les coses no han millorat; tot i les promeses d'inversions immediates del Ministeri de Foment, després les protestes pels serveis de rodalies. Al 2007, el TAV acumula fins el 80% de les inversions ferroviàries. A Catalunya, arriba a significar la meitat de la inversió estatal a la comunitat autònoma. Si es té en compte que, segons càlculs de la pròpia Renfe, el faran servir menys del 5% dels passatgers, s'arriba a entendre el nivell del desequilibri pressupostari.

Per associacions com la Promoció del Transport Públic (PTP) aquest suposa un "greuge comparatiu", ja que considera que "rodalies Renfe mereix més inversió i atencions", i assegura que "l'increment dels viatgers que està suportant els últims anys, amb una oferta invariable i unes infraestructures obsoletes" són la causa del seu actual col·lapse.

Una història que ve de lluny
Segons explica Vicent Torres, portaveu de la Plataforma pel Ferrocarril del País Valencià, el Pla de Transport Ferroviari -presentat pel govern de Felipe González el 1987- plantejava millorar la xarxa existent. Aquesta inversió hagués

permès assolir en molts trams els 200-220 quilòmetres per hora i que, en conjunt, es pogués circular a uns 170. Això hagués dut la xarxa principal a uns nivells europeus, però, tot just aprovat, es va convertir en paper mullat per la decisió de construir el nou enllaç ferroviari a Andalusia, amb característiques del TGV francès, de les més altes prestacions i exclusivament per viatgers. Aquesta nova línia i la compra dels nous trens van absorbir una gran part de les inversions ferroviàries i van fer impossible complir el Pla, mentre el conjunt de la xarxa va seguir abandonada i deteriorant-se.

El TAV acumula crítiques

Encara que és impossible deixar de reconèixer que hi ha una unanimitat política, mediàtica i empresarial quasi absoluta en la defensa de l'alta velocitat, les crítiques ciutadanes i ecologistes cap a aquest projecte no paren d'escollar-se dins l'escàs debat existent.

El primer tren Madrid-Tarragona només duia 25 passatgers

Tot i no es repetir-se les importants mobilitzacions a escala local de mitjans dels noranta, cada inauguració d'un nou tram del TAV comporta una allau de queixes, sigui per les expropiacions, el traçat, l'impacte ambiental o la deficiència del servei. La inauguració de la línia Tarragona-Madrid va generar fort malestar entre usuaris i polítics d'aquelles comarques, per la supressió de diversos trens des de Tarragona, Reus i Valls que podien fer com-

petència al TAV.

La nova estació es troba a la Secuita, un petit municipi, allunyat dels centres urbans i amb accessos deficients de transport públic i privat. A la pràctica, això implica un augment dels costos

del viatge en temps i diners, que eixugarien alguns dels avantatges que hauria d'haver suposat el TAV.

L'anunci de Renfe d'incrementar els seus bitllets entre un 3,5 i un 4% -el triple que l'IPC- no ajudarà a desfer la imatge de trans-

port elitista que carrega aquest tren. Es pot preveure que imatges com la del comboi inaugural, que sols duia 25 passatgers, seran habituals. I el que dèiem, només l'estació de la Secuita ha costat 55 milions d'euros. ☹

Anys després, els pronòstics es compleixen

A mitjan dels anys noranta, es creava a Catalunya la Coordinadora per una Alternativa al TAV (COPALTAV). Aquesta va elaborar una sèrie de decàlegs amb els principals problemes que generaria aquesta infraestructura que consideraven "innecessària". Gairebé una dècada després, i amb el país ple d'obres del TAV, aquestes eren algunes de les seves prediccions:

1 "No millora la xarxa de trens actuals sinó que la deixa abandonada"

Caos al servei de rodalies de Barcelona per "falta d'inversió", estacions abandonades i línies decrepites arreu del país.

2 "Es relega el transport ferroviari de mercaderies"

Avui dia, l'Estat espanyol és al capdavant de la UE en camions a les carreteres.

3 "Hipotecarà els futurs Pressupostos Generals de l'Estat"

El TAV concentra la partida principal, juntament amb les autopistes, dels diners destinats a infraestructures.

4 "Generarà un fort impacte ambiental i visual, tot esquarterant el territori"

Només cal veure les obres ja quasi acabades al Camp de Tarragona o al Penedès.

5 "És un malbaratador d'energia"

El principal argument dels defensors de la MAT és que és necessària pel funcionament del TAV Barcelona-Perpinyà.

6 "Potencia les grans metròpolis i arraona les comarques i les ciutats mitjanes"

Avui dia, quinze anys després de l'arribada del TAV, Ciutat Real és un barri dormitori de Madrid. Mentre el comerç local s'ha enfonsat, l'especulació i la construcció són el principal motor econòmic.

7 "Serà un servei elitista"

Només serveix als habitants de capitals provincials i el seu bitllet és fins un 50% més car que el del tren convencional. Els passatgers d'autobús Sevilla-Madrid han augmentat des de la inauguració del TAV.

8 "Les velocitats promeses no són reals"

Tot i que, finalment, la velocitat punta del TAV Madrid-Lleida ja és de 250 km/h, el trajecte dura dues hores i trenta minuts. El tren convencional triga dues hores i cinquanta minuts.

9 "Els trens pendulars poden assolir velocitats similars amb molta menys inversió"

L'Euromed entre València i Barcelona aconsegueix els 220 km/h i no ha calgut construir una nova via.

»En un capítol de la sèrie de dibuixos animats "Els Simpson" es parodiava una ciutat que feia una infraestructura caríssima i totalment inútil simplement perquè tenia un bon venedor i els de la ciutat del costat la tenia... els nostre polítics veuen els Simpson?_

ENTREVISTA // VICENT TORRES, PLATAFORMA DE DEFENSA DEL TREN DEL PAÍS VALENCIÀ

“La qüestió de la velocitat és presentada d’una forma simplista”

GSB

/redaccio@setmanaridirecta.info/

Q Amb l'entrada de Zapatero al Govern espanyol, es redactaria el Pla Estratègic d'infraestructures del Transport, que es vendria com un avanç per la seva inversió en ferrocarril. Però les crítiques del moviment ecologista han continuat. Com s'explica?

Pels ecologistes i defensors del transport públic, que s'han oposat a una política ferroviària centrada en el TAV, el pla contempla encara massa autovies, massa alta velocitat ferroviària i es tracta, sobretot, d'un pla d'infraestructures, no de transport. O siga, més formigó i més asfalt, però poca gestió i poca política de transports.

En relació al temps total de viatge, el determinant és la velocitat mitja, no la punta

I augmentar la inversió en TAV, va contra el ferrocarril?

La xarxa ferroviària estatal, és una de les més deficitàries d'Europa, i en l'ús del ferrocarril, sobretot en mercaderies, estem a la cua de la UE. Part de la xarxa ferroviària s'ha anat tancant en els últims anys, es redueixen serveis i estacions. Algunes línies no han rebut pràcticament inversions des que es van construir, pel que s'accelera el seu deteriorament i les velocitats mitges baixen a nivells no competitius. Els accidents se repeteixen, encara que sols isquen a la llum en el cas que hi haja morts. La falta de manteniment de les vies, la privatització del manteniment del material rodant, la falta de sistemes moderns de control y bloqueig i l'envelliment i la reducció de la plantilla de Renfe són l'altra cara de l'aposta que es va fer, des de 1988, per l'alta velocitat.

Els arguments més repetits inclouen que el TAV és el futur del ferrocarril...

L'alta velocitat és un projecte desenvolupat pels francesos, que l'anomenen Tren de Gran Vitesse (TGV). El van concebre per a connectar les seues dos primeres ciutats, París i Lió.

Vicent Torres, el primer per la dreta, en un acte sobre el Tren d'Alta Velocitat

PDT

En eixa zona hi viu el 40% de la seua població i la línia ferroviària existent, que és quàdruple, es trobava ja quasi colapsada. És evident que aquí no hi ha la mateixa situació.

Però poder viatjar més ràpid si que és positiu.

La qüestió de la velocitat és presentada sovint pels mitjans de comunicació d'una forma excessivament simplista. Sembla que l'objectiu siga batre rècords, quan en el transport de viatgers són importants altres aspectes: el temps real de viatge, confort, seguretat, regularitat, major freqüència, més parades. En relació al temps total de viatge, el determinant és la velocitat mitja, no la punta, que sols s'agafa, normalment, en una xicoteta fracció, pels condicionants del traçat, com el relleu, proximitat a poblacions, acceleració y desacceleració...

Per exemple, en l'emblemàtica línia Madrid-Sevilla els trens Alstom-Siemens, típicament TAV, van de Madrid a Córdoba en una hora i 44 minuts si no fan parades intermitges, i en una hora i 52 minuts si efectuen dos parades. El Talgo que circula per la mateixa línia, i que es desvia a Córdoba cap a Màlaga, realitza el mateix trajecte en només divuit minuts més, si no fa parades, i en sols quinze més, si també para dos vegades.

A més, per aconseguir les velocitats més altes el consum

energètic creix exponencialment, i els impactes ambientals es desapareixen -i per tant la necessitat de mesures correctores-, mentre que es necessiten vies noves amb un traçat més exigent -corbes menors i amb un radi major-, molt més cares de construir i amb complicacions addicionals en terrenys muntanyosos com el nostre, a més de necessitar un manteniment molt més gran pel desgast major.

Des de l'oposició al TAV, sovint heu parlat de la "solució pendular", en què consisteix exactament?

Paral·lelament al desenvolupament del TGV francès, altres països, sobretot Itàlia, van apostar per tecnologies més lleugeres, que encara que no arriben a velocitats punta tan altes, asseguren unes velocitats mitges suficients i aprofiten les línies ferroviàries existents, evitant-ne la construcció de noves, molt més cares. Açò s'aconsegueix mitjançant el sistema anomenat pendular.

Bàsicament, aquesta tecnologia consisteix en dissenyar trens amb capacitat de vascular lleugerament la caixa a l'agafar una corba, igual com ho fa el cos d'un ciclista o un motorista, de manera que s'evita el problema de la força centrífuga que a gran velocitat arrossegaria el tren en línia recta. Es controla electrònicament la

inclinació del vagó mitjançant sistemes hidràulics que detecten l'entrada a la corba. Aquest sistema ha aconseguit grans resultats als trens italians FIAT, del tipus Pendolino, pares de l'Alaris utilitzat per Renfe, i s'ha estès a molts països com Suïssa, Suècia, Finlàndia, Alemanya, República Txeca, Austràlia, EUA... i des de 1994 a la pròpia França, que havia depreciat prèviament aquesta tecnologia.

L'objectiu principal del TAV és construir obra dura (on hi ha formigó hi ha comissió)

Però, si el TAV és tan negatiu i hi ha tantes alternatives, perquè s'ha arribat a fer?

La decisió de construir la línia TAV de Sevilla va obeir fonamentalment a raons polítiques, i les següents encara més. La Generalitat de Catalunya reclamava des de feia temps un nou enllaç amb la xarxa europea, des de Barcelona, a l'amplada internacional. Com

Convergència i Unió era el partit "frontissa" que va donar la majoria parlamentària l'últim govern del PSOE i al primer del PP, una de les concessions que van haver de fer-li va ser la promesa d'aquesta nova línia. Però, primer, es va plantejar "que arribés el TAV" de Madrid, allargant la línia de Sevilla. Això va destapar una cursa de greuges comparatius i de decisions polítiques del mateix "rigor" tècnic, primer les noves línies decidides a Valladolid i Màlaga, després les de València, i finalment el "pla Álvarez Cascos", a totes les capitals. Ningú sap en realitat que és açò de l'alta velocitat, però si els altres la tenen, jo també la vull.

La veritat és que el mite del TAV a enlluernat a una majoria de la societat, a causa de la rara unanimitat de mitjans de comunicació i polítics. I ara, quan s'intenta reconduir el tema des del ministeri a uns criteris més raonables, s'enfronta a fortes crítiques.

Però davant un panorama tant negatiu, costa pensar que no hi ha cap altre motiu extra transport per impulsar-lo.

És que justament el motiu del TAV no és el transport, l'objectiu principal és construir obra dura (on hi ha formigó hi ha comissió), i comprar els trens més cars, que son també els que donen mes comissions. ☹

h1>Impressions

Marc Gavalda. Campaña Repsol Mata

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>Benvinguda crisi energètica

Hi ha motius per trencar la petrodependència...

D'una banda, l'addicció humana a un consum energètic s'ha desbordat fins arribar a un nivell insostenible, on el petroli és la droga dura de la societat global capitalista; i aquest consum comporta danys irreparables sobre la biosfera i empeny el planeta cap a un col·lapse climàtic que condemna a l'extinció moltes formes de vida, entre elles probablement la de l'espècie humana.

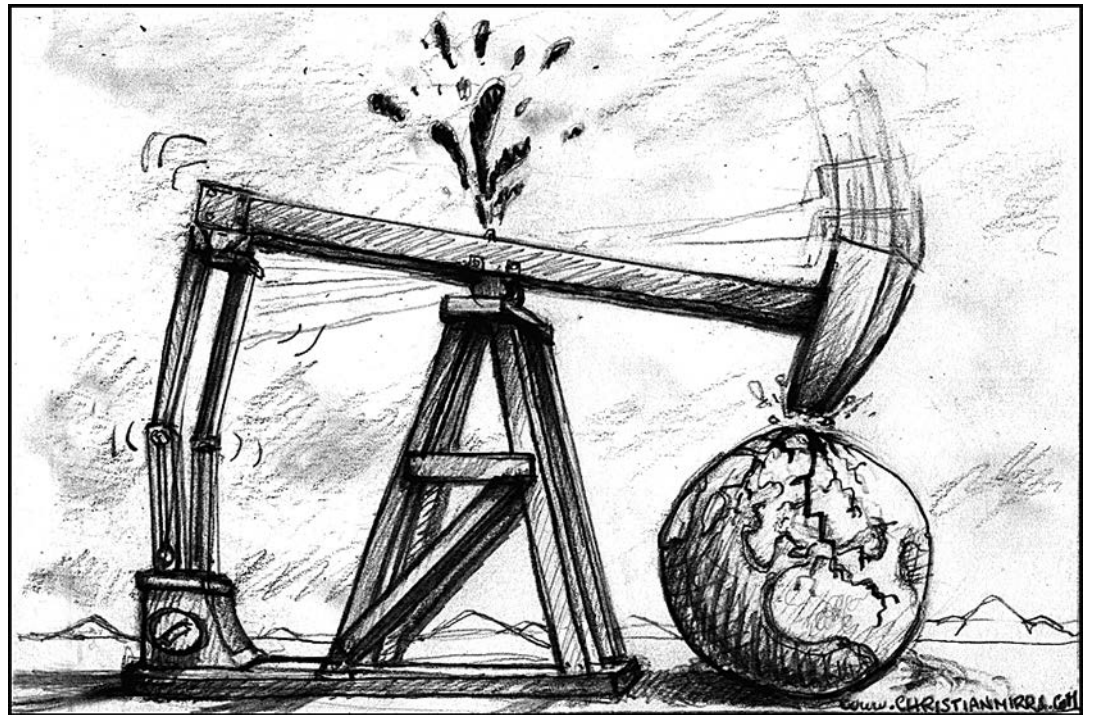
De l'altra, la producció i el comerç de combustibles fòssils

agreuja les desigualtats socials, manté règims dictatorials i encén conflictes bèl·lics arreu del planeta.

També cal tenir en compte que el petroli és usat, principalment, per assegurar l'incessant flux de mercaderies a escala mundial –tot drenant les venes del capitalisme–, que les corporacions petrolieres són conglomerats financers anònims, escuts legals d'especuladors que actuen amb impunitat, tot evadint processos penals als responsables de crims demostrats de lesa humanitat.

I, finalment, hauríem de pensar que els beneficis d'aquestes companyies creixen a mesura que sotmeten la humanitat a la petrodependència, amb estratègies opaques com el bombardeig publicitari i la corrupció política.

Però, tot això, ho podem combatre. Com? Doncs, eradicant tota publicitat (explícita o subliminal) de companyies que s'enriqueixen generant canvi climàtic (petrolieres, automobilístiques, aerolínes, elèctriques, etc.); iniciant processos penals contra els presidents i membres dels consells directius de les corporacions petrolieres (els repetits accidents mortals, vessaments de petroli, violacions dels drets humans i invasions de territoris indígenes són crims demostrats que han de ser jutjats per evitar que es repeteixin); investigant la responsabilitat de la indústria petroquímica amb els impactes a la salut de tots els seus subproductes can-

cerigens (és a dir, que siguin aquestes empreses les que assumeixin els costos sanitaris dels malalts, i també la gestió dels residus plàstics); o enfortint els llaços de solidaritat activa amb les víctimes locals de les activitats petrolieres (fent d'altaveu de les denúncies silenciades pels mitjans massius de comunicació que les petrolieres controlen).

I a escala individual, què podem fer? Doncs, apostar per un camí cap a l'autonomia energètica –individual i col·lectiva– en la qual s'adoptin i es practi-

quin mesures diàries d'estalvi energètic i s'engeguin projectes comunitaris d'obtenció d'energia solar i eòlica a escala humana.

A més de tot això, hem de lluitar per un transport públic de qualitat i accessible, tot tantant els aeroports, paralitzant la construcció de noves carreteres i vies d'alta velocitat, recuperant els carrers de les ciutats per ús exclusiu de vianants, autobusos i bicicletes.

I, alhora, impulsar una moralitat mundial de construcció de cotxes i perforació de nous pous petroliers. S'haurien de

fondre els milions de cotxes i camions que hi ha al planeta per detenir la indústria extractiva i reaprofitar els metalls per construir trens, velers i bicicletes.

D'aquesta manera, podríem aturar el flux mundial de mercaderies i modificar radicalment el mode de vida i consum. I promouríem la transició energètica cap a un model de vida postpetrolier, acompanyada d'un decreixement econòmic, necessari per resituar l'espècie humana dins els límits físics i ecològics del planeta terra.

Gemma Galdon Clavell. Programa New Politics del Transnational Institute

/opinio@setmanaridirecta.info/

h2>El partit únic, l'alternativa bolivariana al capitalisme (!)

El passat 15 de desembre, en un acte de celebració de la recent victòria electoral, Hugo Chávez Frías, president de la República Bolivariana de Venezuela, anunciava al Teatro Teresa Carreño de Caracas la constitució d'un partit únic. En principi, durant aquest mes de gener, se celebrarà una Assemblea Nacional Ideològica per tal d'anar definint el procés que ha de portar a la dissolució dels grups i partits que integren la base del *chavisme* (el Movimiento V República ja ha iniciat els tràmits legals) i posar les bases del Partido Socialista Unido de Venezuela.

L'anunci ha generat tota mena de respostes: alguns dels grups que constitueixen la base organitzativa del procés bolivarista s'hi ha adherit amb entusias-

me (l'esmentat Movimiento V República, per exemple, i la Unidad Popular Venezolana); d'altres han demanat poder iniciar un debat intern (el Partit Comunista i PODEMOS, entre altres).

I jo em pregunto on hem anat a parar.

Té algun sentit que ens plantejem abordar el repte de la construcció de nous paradigmes "endògens" emmirallant-nos en les experiències de Cuba, la Xina, Síria i Corea del Nord? És possible crear nous espais d'esperança a cop de decret presidencial?

El més preocupant de tot el tema no és tant la posició del Comandante, sinó la reacció de la base del *chavisme*. El moviment que va salvar Chávez del cop d'estat de 2002 ha estat sempre el garant del procés

El moviment que va salvar Chávez del cop d'estat de 2002 ha estat sempre el garant del procés bolivarista, i ara corre el risc de convertir-se en 'cheerleader' de la seva pròpia història

bolivarista, i ara corre el risc de convertir-se en *cheerleader* de la seva pròpia història.

La clau no és el partit únic en si, ja que aquests dies s'estan alçant moltes veus que volen matisar la proposta: que no es un partit únic, sinó "unit"; que la base del *chavisme* necessita d'una estructura forta, i no d'un regne de taifes; que els integrants del *chavisme* fa temps que s'han anat repartint les parcel·les de poder i un procés unificador n'és l'únic antídote; que la proposta no és més que una forma de superar la divisió de l'esquerra (les esquerres) per tal d'enfrontar-se a les forces del neoliberalisme com un bloc únic i renunciar a les capelletes; que cal trencar les xarxes clientelars existents, etcètera, etcètera.

El que és alarmant, per dir-ho suaument, és la forma: des de quan es creen moviments a cop d'anunci del líder? Si només és una proposta, com és que no hi ha cap procés previ de debat intern i anàlisi? Des de quan la implementació de les idees d'un comitè central (per bones o encertades que siguin) són fruit d'un procés "desde abajo"?

Evidentment, és possible que el procés que ara s'inicia sigui capaç de superar aquest mal inici i posar les bases d'un veritable debat intern. Tanmateix, permeteu-me que, des d'ara (de fet, des de la visita de Chávez a Lukashenko), al vaixell del *chavisme*, jo hi viatgi amb un peu fora.

Ferran Pereda. Anarcomarika

/opinio@setmanaridirecta.info/

La Tele. Tòpic/utòpic: Compte amb la 'family' el proper Nadal!

Cada Caganer's Party, des de fa anys i panys, la passo solet. Durruti i ajuda, em va costar anar-me deslligant dels familiars per les dates nadalenques al llarg d'una dècada. Un cop assolit, gaudeixo de la solitud i un plat d'arròs bullit com a únic àpat el 25 de desembre. Diuen les estadístiques (he, he, he!) que un alt percentatge de mortals pidola amor aquests dies, però que el que quallen són profundes depressions. Jo ho tinc clar. La raó prové tant per la sobredosi de família com per desendollar-se de la tele; com l'heroïna: tantes hores sense la mentida que els fabriquen els fa mal, perquè havent-hi tants compromisos familiars no tenen un segon per a res, i menys per fer de televidents.

Si fessin com jo i passessin de família no patirien d'aquest mal. Però, pels que no hagin tingut gaire temps aquest Nadal, els faré cinc cèntims del que van emetre per la tele. Ho repeteixen cada any. Per un dia, els telenotícies s'obliden de les catàstrofes naturals (a no ser que un tsunami els trenqui la parada de la felicitat), les pelis de dolents són substituïdes per llargmetratges de Pare Noël (no, no penso defensar aquí els símbols tradicionals i el Caga Tió versus els gringo stars) i tot és alegria, lluentons i color. Així, fum, fum, fum, desapareix la catarsi de la resta de l'any, perquè la penya no pot sentir-se xunga per les malifetes que

succeeixen a l'altra gent. La TV té aquesta virtut, fa d'esponja de la realitat i permet sentir-se bé amb les desgràcies alienes. Si a un altre país hi ha guerra o una riuada es carrega tres-centes persones, aquí en Montilla és guai i, 'hòstia! quina de neu per anar a esquiar!' Si a la peli enxampen al de la màfia, jo em faig creus de com no em van descobrir fumant aquella cigarreta al wàter de la feina. I si al món hi ha fam, aquests torrons... humm!... que bons!

N'hi ha d'altres que no miren mai la tele, però sí que

N'hi ha d'altres que no miren mai la tele, però sí que veuen la família per Nadal. Aquests éssers radicaloides afirmen que no mirar la tele els permet no perdre la capacitat de criticar

veuen la família per Nadal. Aquests éssers radicaloides afirmen que no mirar la tele els permet no perdre la capacitat de criticar. Potser per tot això, aquesta "colla pessigolla" són el gra al cul dels manaires empoltronats als cercles de poder. Potser, però, realment el problema rau més en la família que en la tele. El proper Nadal, el Capital tornarà amb més campanyes per consumir fins a l'infinit, i els radicals per no creu-

re's els contes de fades, però al final, tothom anirà a dinar a casa i veurà la iaia, i estimarà la mama i els germans, i els cunyats, i tots els veïns de l'escala.

Jo em tornaré a quedar solet a casa, en companyia de la meua tele, i tornaré a veure els mateixos programes de cada any. Ara, potser sí que els ha arribat la carta de desitjos que els vaig donar en mà a la Cavalcada. Potser enguany em

fan cas. Cada any demano als raigs catòdics que es carreguin els reis catòlics; però mai no em fan cas. Tot perquè els confonco amb els reis mags. Problemes de ser republicà? Però, potser, des del meu sofà, continuo somiant que un dia la tele serà el motor de la revolució.

Eduard Ballester. Tècnic en cooperació internacional

/opinio@setmanaridirecta.info/

Bill Gates: nou Robin Hood tecnològic?

Bill Gates, fundador de Microsoft i l'home més ric del món des de fa deu anys, amb una fortuna personal de més de 40.600 milions de dòlars, ha estat guardonat amb el premi Príncep d'Astúries de Cooperació Internacional 2006.

La Fundació del senyor Gates ha donat els últims anys 10.000 milions de dòlars a projectes de desenvolupament i programes sanitaris. El premi de Cooperació Internacional, segons els estatuts de la fundació asturiana, està destinat a premiar la persona o la institució la tasca de la qual hagi contribuït de forma exemplar i rellevant al mutu coneixement, al progrés o a la fraternitat entre els pobles.

El mutu coneixement potser

seria real mitjançant el ple desenvolupament del *software* lliure, sovint aturat i criminalitzat per la seva empresa, Microsoft. Recordem que la seva corporació està involucrada en processos judicials, acusada de pràctiques monopolístiques i abusives a la UE, Corea i els EUA. Potser hem d'interpretar la decisió del jurat en clau "robinhoodiana", és a dir, obtenir beneficis econòmics amb aquestes pràctiques que, més tard, repercutiran en els més empobrits.

Potser aquest jurat entenia el progrés com la despesa en milers de milions de dòlars per part dels governs dels països empobrits per pagar llicències d'ús de productes de Microsoft; o com

Potser aquest jurat entenia el progrés com la despesa en milers de milions per part dels governs dels països empobrits per pagar llicències d'ús de Microsoft

el suport d'aquesta corporació a l'hora de potenciar la censura tecnològica amb la complicitat de governs com el xinès; o ha entès el progrés com a impuls de tecnologies restrictives i l'aplicació de patents abusives. No sembla que el senyor Gates, en el marc de les seves polítiques empresarials, s'hagi caracteritzat per prioritzar la col·laboració internacional ni per democratitzar les tecnologies i l'accés al coneixement mundial.

Per altra banda, si la fraternitat l'entendem, d'acord amb el diccionari, com "la unió i l'amor entre germans o entre aquells que es tracten com a tal", sembla que els membres del jurat mesurin la fraternitat amb el volum

d'aportacions de diners, dels quals, fins a cert punt, pot prescindir l'home més ric del món.

Obviament, no qüestionem que la persona més rica del món inverteixi una part de la seva fortuna en projectes socials i sanitaris. Però, d'entre les possibles formes d'entendre la cooperació, s'ha premiat aquella que no qüestiona l'origen del patrimoni sinó que enalteix l'actitud generosa de qui en posseeix, i que neteja per si sola tota sospita (actitud habitual entre els milionaris nord-americans, en el més pur estil del capitalisme compassiu).

Potser aquest tipus de premis tant sols contribueixen, una vegada més, a confondre la caritat amb la justícia social.

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

LA COOPERATIVA

So i llums

Tel: 93.443.01.90
Fax: 93.329.71.52

autonomia@autonomiadespectacle.com

AUTONOMIA DE L'ESPECTACLE sccl

LA RATAPIA

BODEGUETA POPULAR

VINS, CAVES I ÀPATS

C. DEL SANT CRIST 23 - BARCELONA

TEL: 93 533 25 32

ROM MOJITO CACHAÇA

PINYA COLADA CERVESSES

SUCS REFRESCOS VARIS

A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX PRODUCTES SOLIDARIS

TRÈVOL

tel: 93.498.80.70
www.mercasol.net

ROM MOJITO CACHAÇA

PINYA COLADA CERVESSES

SUCS REFRESCOS VARIS

A LES FESTES, TAMBÉ CONSUMEIX PRODUCTES SOLIDARIS

TRÈVOL

tel: 93.498.80.70
www.mercasol.net

mon verd

Cooperativa Autogestionària de Distribució de Productes Ecològics

c/Àvila 71,75 Àtic Barcelona

Tel. 934 855 596 Fax. 934 855 609

monverd@monverd.net

www.monverd.net

Navegant per la xarxa

Música sana

Hi ha qui pensa que té unes dècimes de febre. D'altres, que hauria de fer-se una revisió mèdica perquè últimament no està molt fina. N'hi ha que asseguren que està més saludable que mai. I alguns auguren que s'acosta a la fase terminal. La salut de la música en català genera debats a través de la xarxa i la nostra nau ha decidit llançar l'ancora a blocs.mesvilaweb.cat/muscat.

El debat el comença Joaquim Vilarnau, que critica obertament un article de la periodista esportiva Laura Crespo titulat "La mala salut del rock català" i ho fa amb aquestes afirmacions: "La noia s'atreveix a fer afirmacions tan categòriques com 'personalment fa temps que m'avorreix escoltar música en català, que em sembla tota igual', o 'que falten idees noves, grups que aportin qualitat o veus en les quals fixar-se sembla obvi'". Davant d'això, Vilarnau argumenta que "Crespo té trenta anys i deu formar part d'aquesta generació de llops periodistes que han crescut llegint i creient-se el que diu El País. Com sabeu, en aquest diari, la informació de la música en català l'ha signada durant molt de temps el periodista Luis Hidalgo, que també ha estat el responsable de programes musicals de TV3. Hidalgo es va distingir, des de les planes d'El País, per la seva animadversió vers el rock català i per ser un dels impulsors de la campanya que assimilava rock català i subvencions".

L'opinió del periodista musical desperta tot tipus de comentaris. Des de "Aquesta periodista, que s'autodefineix com 'multimèdia' fa un escrit plagat d'errors, mitges veritats i tòpics, agita la coctelera i ho vomita" fins a "Laura, mai he llegit res teu (a part d'aquest article de la música en català), però crec que abans de fer una afirmació dient que tot el rock català està malament, has de escoltar molta música".

I per si algú ho trobava a faltar... apareix aquell programa que ningú veu però tothom coneix: OT!..."Fan gràcia les crítiques al que sona en català, que si és repetitiu, que si sona antic...que potser és veritat, però serà que els d'OT (copla i bolero passat pel termomix) són molt pioners!".

I un últim advertiment d'alguns forumistes per a Laura Crespo: "No val la pena ni fer-li una llista de músics interessants, perquè tampoc no es prendria la molèstia d'escoltar-los". Un darrer comentari del qual potser no caldria fer massa cas perquè, a la mateixa discussió, sorgeixen infinitat de noms per descobrir i per poder conèixer un altre tipus de música en català.

Per error, a La Model?

Lady Shirley i Francesc Arnau i Arias, Osona

Els familiars i amics de Francisco Javier E.B volem expressar la nostra opinió sobre les informacions aparegudes a la premsa comarcal arran de la seva detenció el passat 18 de desembre i també sobre l'actuació dels Mossos d'Esquadra.

El 20 de desembre el diari digital Osona.com presentava la notícia amb el següent titular: "Detingut després d'atracar en un supermercat de Manlleu a punta de pistola". Al text de la notícia se'ns diu que és el presumpte autor d'un delictes de robatori amb violència i intimidació. I nosaltres ens preguntem per què el concepte *presumpte* no s'inclou també al titular. Tal com es va redactar, entenem que porta a confusió i no respecta de forma adequada la presumpció d'innocència que té qualsevol ciutadà en un Estat de dret.

Potser és perquè, de vegades, els mitjans de comunicació difonen de forma críptica les notes policials. En el cas de Francisco Javier la nota de premsa de la policia autonòmica no diu com es va produir la detenció. Va ser el 15 de desembre, al vespre, quan els Mossos es van presentar al domicili de Francisco Javier, que estava amb la seva dona i els seus fills. Li van dir que s'assemblava a una persona sospitosa d'haver realitzat un robatori a Manlleu, i que si li era possible acompanyar-los un moment, després podria tornar a casa seva. Francisco va accedir-hi, ja que va pensar que es tractava d'una confusió ja que ell no havia fet res. Es va vestir, va marxar amb els policies però no li van permetre de retornar al seu domicili. Una de les dues víctimes del robatori va creure identificar a Francisco Javier en una roda de reconeixement i el va indicar com a un dels autors del delictes perquè ja l'hauria vist, ja que seria un client habitual del supermercat. Però això és del tot fals: la família Escobar fa habitualment les compres a Torelló i no al supermercat Dia de Manlleu.

El dia i hora en la qual es va produir l'atracament, Francisco Javier es trobava a casa seva, amb la seva dona i els seus fills, fet que poden confirmar diferents testimonis. Tampoc no pot ser cert que a partir de la detenció de Francisco Javier els Mossos continuïn investigant qui és l'altre autor, ja que Francisco Javier no té res a veure amb aquest afer.

L'ingrés a presó de Francisco Javier com a conseqüència de les actuacions dels Mossos d'Esquadra el perjudica greument, a ell, a la seva dona i als seus dos fills, de 3 i 5 anys. Mentre ell estigui pres, els ingressos econòmics de la família es veuen reduïts i això suposa una càrrega afegida a la que la seva dona ha de fer front només amb el seu sou.

Francisco Javier, la seva dona i els seus fills són coneguts a Torelló i estan plenament integrats; es

Els manifestants desapareguts

Blai Felipe, Barcelona

Llegeixo les notícies sobre la manifestació de dissabte pel desallotjament de Kan Mireia...I flipo. A mesura que avança el dia els manifestants ferits desapareixen... s'esfumen. I el mosso atlètic que va decidir saltar una tanca per protegir-se, diuen, del llançament d'un objecte (tot i anar protegit amb l'uniforme antidisturbis), i que es va trencar els lligaments per poc des- tre, sembla ser la gran víctima.

Què se n'ha fet del braç trencat d'un manifestant? S'ha guarit per art de màgia? Ha passat com amb el suposat tret que un policia va disparar quan es va fer l'acció al centre d'internament de la Zona Franca? En aquell moment el tret fantasma va desaparèixer perquè era mentida. Ara, segurament, desapareixen els manifestants ferits perquè no interessa dir la veritat... i Saura, mentrestant, s'ho mira des de la seva nova butaca.

cartes

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar: **signatura, localitat i contacte**

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a **cartes@setmanaridirecta.info** o per correu postal a **Juan Ramón Jiménez, 22, 08902 Hospitalet de Llobregat**

guanyen la vida dignament i tenen una vida social absolutament normal. que només ha estat alterada per l'actuació precipitada dels Mossos d'Esquadra. A més, que Francisco Javier fos una detenció fa uns anys no té res a veure amb l'atracament de Manlleu, i només es pot entendre com a un intent per fer-lo encara més sospitós.

Els seus familiars i amics demanem que es deixi en llibertat Francisco Javier mentre el procés judicial segueixi el seu curs. I demanem també que els mitjans de comunicació comarcals donin el mateix ressò a aquesta nota que als comunicats que els proporcionen les fonts policials.

Procés de guerra

Berta Simó, Barcelona

Sempre la mateixa cançone- ta: "Sí, però ha estat ETA qui ha posat la bomba". D'això ningú en dubta. Ni tampoc que com a conseqüència de la darrera acció de la banda armada dues persones han mort. I remarco això de dues persones perquè no crec que la gravetat de les morts resideixi en el fet que fossin d'origen equatorià.

Torno al que m'impulsa a escriure aquesta carta. Que la policia és l'enemic, fa temps que ho sabem. I ho demostren fets com l'acció a Barajas. Només calia sentir els testimonis que explicaven com, tot i que la

banda armada va avisar tres vegades i va donar detalls del vehicle on hi havia l'explosiu, hi havia gent que continuava accedint a l'aparcament. És a dir, les persones que suposadament han de vetllar per protegir els ciutadans i defensar la suposadament justa llei, són els primers que s'ho passen pel "forro". I després vindran uns quants a recriminar que es rebutgin les morts per tortura a comissaria més que les d'una acció armada. Doncs, sí. És més greu que els qui s'omplen la boca dient que treballen per defensar la llei i perseguir els qui la vulneren, siguin els qui no la respecten. Davant d'això, ens hauriem de preguntar per què?

Doncs, segurament perquè coincideixo amb la referència que en aquest setmanari es feia a Miquel Sellarès i al fet que, el conflicte a Euskal Herria no molesta "prou" al govern espanyol. Perquè considero que l'executiu del Madrid pot conviure amb un parella de morts a l'any i l'únic motiu és que aquestes defuncions els donen rèdits electorals. I després parlen de com juguen amb la vida els qui anomenen "terroristes"... A mi els qui em generen terror són els altres.

Sobre el rec de Sentmenat

Gent del Ter
Torroella de Montgrí

Ens dirigim al senyor Carles Epàramo, president de la Diputació de Girona.

Des de Gent del Ter volem presentar la nostra queixa alhora que el nostre desconsort davant de la contradictòria posició que manté la Diputació, que vostè presideix, referent a la gestió Medi Ambiental. Per una banda, participa en la preservació natural de Pals i Torroella de Montgrí signant un conveni amb els Ajuntaments pel desenvolupament del projecte Life Emys Ter i per altra, actua com a copromotor de l'obra de la canalització del rec de Sentmenat, al seu pas per Belcaire, amb una considerable tala d'arbres, causant mortaldat de peixos i els perjudicis directes de l'obra mateixa amb totes les conseqüències de convertir el rec viu, antic braç del Ter, en un calaix de formigó.

Demanem que s'aturi l'obra i es restauri l'entorn, fent que es recuperi el rec en el seu estat original, que ja és un habitat per si mateix. Pensem que en general el que falta és una visió global del Territori, entendre'l com un conjunt no com illetes paradisiàques on cal fer-hi continuament inversions per preservar espais relictuals. Si la plana no es manté viva serà absurd crear el Parc Natural del Montgrí-Medes-Baix Ter.

Així està el pati

► Pàgina 10
L'Ajuntament de Barcelona
impedeix mitjançant un
enorme desplegament
policial una acampada
simbòlica pels sense sostre

► Pàgina 11
La Generalitat dona llum
verda al quart Casino de
Catalunya mentre es produeix
un augment de les ludopaties
entre la població

► Pàgina 12
Creixen les protestes davant
el nou parc eòlic a la Serra
Morena de l'Anoia. La comarca
pateix una alta densitat en
molins aerogeneradors

CATALUNYA // DESÈ DESALLOTJAMENT DES DEL NOMENAMENT DEL CONSELLER JOAN SAURA

Els Mossos dissolen a pilotades la manifestació per Kan Mireia

Una de les vuit persones ferides va haver de ser intervinguda d'urgència per diverses fractures al braç. Crítiques internes a la política repressiva d'ICV.

✉ **Jesús Rodríguez**
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El centre social Kan Mireia, al barri de la Trinitat Vella de Barcelona, va ser desallotjat pels Mossos d'Esquadra el deu de gener a trenc d'alba, cinc dies abans de la data prevista. L'assemblea de la casa no s'ho esperava, ja que es tractava d'un procediment civil i, per tant, s'havia de comunicar a les parts qualsevol modificació. Des del Departament d'Interior de la Generalitat, comandat per Joan Saura (Iniciativa-Verds), s'havia fet una trucada a la jutgessa que duia el cas, "suggerint" un avançament de l'actuació policial.

*El desallotjament
preventiu instat
per Interior va
posar punt i final a
10 anys d'història
del centre social*

La magistrada del civil número 31 de Barcelona, M. Del Prado Martín García, va cedir a les pressions i va permetre una intervenció judicialment irregular. També es va demanar que no fos comunicada a les parts la nova ordre. Es fa constar literalment a l'expedient de la causa que aquesta decisió es vol que es prengui des d'Interior, per "evitar les mobilitzacions i protestes convocades per Kan Mireia entre els dies 13 i 15 de gener". A l'expedient no s'explica qui va fer la trucada i si això és una pràctica habitual o un procediment reglamentari. La nova interlocutòria va ser signada el dia 4 de gener. A l'interior de l'edifici, hi havia quatre persones quan hi van entrar els membres de la Brigada Mòbil (antiavalots). Els van tancar a una habitació i els van identificar, mentre agents del grup d'informació es dedicaven a escorcollar l'edifici. Habitants de Kan Mireia han trobat a faltar objectes personals, tal com va passar a La Makabra i Can Ricart.

Després, l'edifici va ser tapiat i tancat de nou. La persiana metàl·lica de la planta baixa també va ser esbotzada per error, ja que no estava okupada des de feia quatre anys.

Una parella de veïns de la Trinitat Vella escapa dels cops esgrimits pels agents dels Mossos d'Esquadra.

Guillem Valle

► Simultani al Cinema Princesa

La vida d'aquest emblemàtic centre social arrenca fa més de 10 anys, a començaments d'octubre de l'any 1996, pocs dies abans del desallotjament del Cinema Okupat de la Via Laietana. Joves de la Trini entraven a un bloc de pisos que havien vist buit tota la vida. Es trobava clausurat des que va ser construït l'any 1973. L'Administració havia decretat que els pisos incomplien diverses normatives de construcció i habitabilitat. Durant tota aquesta dècada, l'espai va esdevenir un referent pel barri, amb activitats culturals i reivindicatives, especialment intenses en la preparació de les festes majors. Van ser una de les entitats més oposades al PERI de la Trinitat Vella, un projecte de remodelació que ha acabat esdevenint un sucós negoci per la immobiliària Vértix. La revista Barrio, molt arrelada entre el veïnat, també va néixer entre les parets de Kan Mireia.

► Tensions internes a ICV

El mateix matí del desallotjament, una cinquantena de manifestants es concentraven a la Plaça de Sant

Jaume. En aquells moments, Joan Saura, el màxim responsable de l'operatiu que havia acabat amb els deu anys de Kan Mireia, mantenia una trobada informal amb periodistes al Palau de la Generalitat. Va ser interpellat per una periodista sobre els desallotjaments de cases okupades, i Saura va ser molt clar: "Això és com el debat sobre les mossegades de gossos perillosos, durant una setmana hi va haver cinc o sis casos i de seguida es va obrir la polèmica. Ara han coincidit en un curt període diversos desallotjaments, però simplement és una rutina". Dolors Camats, portaveu del partit ecossocialista, també va ser preguntada pel fet de rebre crítiques arrel de la seva responsabilitat en els desallotjaments i va respondre que "això forma part del guió i a més no és la primera vegada". Les seus del partit a Mataró i Sant Andreu del Palomar apareixien plenes de pintades i amb els panys bloquejats pocs dies després. Les discrepàncies internes en el conglomerat d'entitats que configuren Iniciativa-Verds no s'han fet esperar. Cal recordar que Joan

Saura va assumir en solitari la decisió de comandar el Departament d'Interior de la Generalitat, sense fer consultes ni a les bases ni a la direcció. Ja s'han sentit veus contràries als desallotjaments provinents d'EUiA, el POR i Els Verds Esquerra Ecologista. Aquesta última, fins i tot s'ha solidaritzat amb Kan Mireia per escrit en un document elaborat al consell polític de la formació el recent 13 de gener.

► Pilotes de goma contra el tall

Centenars de persones van donar suport a la marxa en resposta al desallotjament. Dissabte a la tarda, a la Plaça de la Trinitat Vella, s'hi van aplegar col·lectius provinents de tota la ciutat i també desenes de veïns del barri que volien expressar la solidaritat amb el projecte. S'hi va fer una representació teatral sota el títol de "Vamos a contar mentiras", com a denúncia a les informacions aparegudes als mitjans de comunicació. Repic de timbals i ball de diables van donar inici al recorregut pels carrers del barri. Es va fer una parada a les portes de la Presó de Joves, on es va llegir un text de suport a Rodrigo,

Àlex i Juan, tres joves empresonats des de fa un any arrel dels fets de Sant Pere més Baix, després que Joan Clos canviés la versió del que havia passat. Durant la marxa es va voler tallar la Meridiana, però un fort cordó de mossos ho va impedir. Finalment, es va arribar a tallar la Ronda de Dalt, enmig del Nus de la Trinitat, però els mossos van decidir carregar contra l'acció. Van disparar pilotes de goma directament als manifestants que sostenien les pancartes, que es van defensar llançant dues o tres ampolles enmig de les corredisses. En caure, van rebre una forta pallissa. Un mosso va caure per un mur i es va esquinçar el genoll, però segons la versió difosa pel gabinet de premsa va rebre l'impacte d'una totxana. A conseqüència de la brutalitat policial, vuit manifestants van quedar ferits de diversa consideració, incloent-hi un hematoma al cap, un altre a les costelles i un braç destrossat, que va haver de ser intervingut quirúrgicament d'urgència. Kan Mireia i entitats de la Trinitat Vella preparen una resposta judicial i social davant la gravetat dels fets. ⑩

VALLÈS // OKUPACIÓ

Quatre denúncies per les agressions de Sabadell

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El dilluns 15 de gener a les 9.30 del matí es van presentar quatre denúncies per agressions contra els Mossos d'Esquadra als jutjats de Sabadell i una reclamació per robatori també contra aquest cos. Els fets es remunten al desembre de 2006 quan els Mossos van desallotjar el CSA Calamarsa, situat a la plaça Marçet, i van carregar contra els assistents a una concentració de rebuig al desallotjament, dues vegades amb el resultat de diverses persones ferides, 4 de les quals han decidit posar una denúncia per lesions.

BARCELONA // OKUPACIÓ

Centenars de manifestants en defensa del projecte Mambo

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Unes 500 persones van participar de la manifestació contra el desallotjament del centre social Mambo. La protesta, majoritàriament femenina, va sortir des del gat de la rambla del Raval el divendres 13 al vespre. Nombrosos col·lectius de dones hi van ser presents. Van fer pintades a molts punts del recorregut, que va passar pel Macba i va finalitzar davant la casa tapiada al carrer Arc del Teatre 8. Es van cridar desenes de lemes que se sortien de les típiques reivindicacions contra l'especulació.

BARCELONA // IMPEDEIXEN PER LA FORÇA L'ACAMPADA PELS SENSE SOSTRE

Sempre ens quedarà Paris

Miren Etxezarreta durant la seva intervenció a la plaça de Sant Jaume.

Toni Arnau / Ruido

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Semblava impossible de creure pocs hores abans, però es va fer realitat. L'ajuntament de Barcelona, sota les ordres de Jordi Hereu i Ferran Julián, va impedir per la força l'acampada simbòlica de 5 hores en suport als sense sostre. Aquest cop, però, no es va repetir la imatge dels fets del 0,7%, amb agents destrossant tendes de cam-

panya sota la pluja, durant la vespera del Nadal de 2005. En arribar a la plaça de Sant Jaume un enorme cordó policial format per agents de la guàrdia urbana (UPAS) i mossos d'esquadra, s'encarregaven de registrar totes les bosses i motxilles. En un primer moment van bloquejar l'entrada d'una trentena de persones del col·lectiu Fills de Don Quixot i l'Assemblea per la Vivenda Digna. Finalment van poden entrar sense les tendes. Van

instal·lar un petit equip de megafonia, des d'on es van fer diversos parlaments. Gabriela Serra, Gerardo Pisarello o Miren Etxezarreta van parlar del dret a l'habitatge, de la negació del dret a la protesta i de la vulneració de la llibertat d'expressió de tots els presents. Un centenar de persones van seguir l'acte enmig de l'indignació de veure com si s'havia pogut acampar a ciutats franceses com París, governades per la dreta.

Fundació Arrels i Càritas contra l'Ordenança

Pocs hores abans de l'intent d'acampar, des de la FEANTSA, que agrupa a Càritas, Fundació Arrels i l'Assoc. Pro-Habitatge, es va emetre un comunicat en què es rebutjava l'ordenança cívica i es donava suport als moviments socials que volien acampar.

BAIX LLOBREGAT // ÚS PARTIDISTA DELS MITJANS MUNICIPALS

Disset fotos de l'alcalde de Molins de Rei a una revista de 24 pàgines

Eric Jiménez
/baixllobregat@setmanaridirecta.info/

La monopolització dels mitjans de comunicació locals per part de l'alcalde, Ivan Arcas, i del seu partit, Iniciativa per Catalunya, ha creat malestar a Molins. Tots els partits polítics molinencs i molts ciutadans no estan contents amb l'ús que es fa del butlletí de l'Ajuntament Casa de la Vila i de la televisió municipal.

La plana web municipal no esmenta l'existència d'una televisió local de servei públic

En el darrer número de Casa de la Vila, el de desembre, el protagonista d'Ivan Arcas és acla-

parador. L'alcalde apareix a disset fotografies en una publicació que només té vint-i-quatre pàgines. A més, a la portada de l'últim butlletí de l'Ajuntament, es destaca el premi d'Innovació Democràtica que Arcas va rebre de la mà de Joan Saura i altres temes importants queden relegats a les pàgines interiors.

A tot això, s'hi ha d'afegir el fet que a la pàgina web de l'Ajuntament, www.molinsderei.cat, és molt difícil consultar qualsevol informació present i passada publicada al butlletí Casa de la Vila. El cercador d'aquesta pàgina web, en la majoria dels casos, mai troba allò que es consulta. El responsable de l'aparell de comunicació de l'Ajuntament és Gabriel Barragán, que en el mandat anterior treballava per l'excalde de Sant Feliu de Llobregat, Àngel Merino (IC).

Confusió entre públic i privat La Televisió de Molins va començar a emetre l'any 2003 a les fre-

quències 45 i 46 de la UHF. Aquesta televisió opera, actualment, des d'una casa particular, la seu de Bipas TV Produccions SL, que és una empresa familiar que fa treballs audiovisuals per clients públics i privats i que, a més, és qui perfila els continguts de Televisió de Molins.

L'emissora molinenca està adherida a la Xarxa de Televisions Locals (XTVL). La pàgina web de la XTVL descriu la Televisió de Molins com un mitjà de comunicació de caràcter públic. Però, en aquest cas, la frontera entre allò públic i allò privat no queda del tot clara. La web de l'Ajuntament no esmenta, en cap moment, l'existència d'una televisió local de servei públic que estigui en funcionament al poble. Des del Departament de Premsa de l'Ajuntament, que és qui edita l'esmentada web, només es fa referència a la publicació escrita Casa de la Vila i a Ràdio Molins de Rei com a mitjans de comunicació

municipals. A tot això, hi hem d'afegir que la mateixa Televisió de Molins no compta amb una pàgina web pròpia.

L'única pàgina d'Internet que menciona la Televisió de Molins és la que té penjada la productora Bipas TV Produccions SL. Aquesta empresa només produeix un programa per parlar d'aquells temes que fan referència a Molins i els seus habitants. Es tracta d'un informatiu de deu minuts de durada, que s'emeteix dos cops al dia sense cap mena d'actualització, que, sovint, parla de fets que ja fa un mes que s'han produït i que, bàsicament, recull actes institucionals i rodes de premsa de l'equip de govern i, sobretot, de l'alcalde Ivan Arcas.

El potencial publicitari Bipas TV aprofita la Llicència d'Explotació de la Televisió de Molins per llançar a les ones un programa de producció i d'explotació exclusivament pròpies. És l'espai cultural

Butlletí Casa de la Vila

títol "El Flash", que també s'emeteix a través de diverses televisions locals i comarcals adherides a la XTVL.

Però l'aspecte més lucratiu per Bipas TV són els espectadors potencials que estan en condicions d'oferir als seus anunciants. La mateixa productora ho diu ben clar a la seva web: "Pels interessats en què el seu spot tingui més difusió, es pot emetre l'anunci a les dues televisions municipals que portem (Molins TV / TV La Palma)".

Els anunciants més destacats amb els quals treballa Bipas TV són Seat, Volkswagen, Audi, algunes associacions de botiguers i ajuntaments com el de La Palma, Molins de Rei, Pallegà i Sant Feliu de Llobregat. ☺

CATALUNYA // **FERRAN ADRIÀ, EL GRUP GODÓ I L'EDITORIAL PLANETA VAN OPTAR AL CONCURS**

Llum verda al quart Casino mentre la ludopatia augmenta a Catalunya

Directa Terrassa

/terrassa@setmanaridirecta.info/

El març del 2006 es va publicar el Decret 25/2006 d'aprovació del catàleg de jocs i apostes autoritzats a Catalunya i dels criteris aplicables a la seva planificació. En l'article 8.1 d'aquest decret "es limita a quatre el nombre de casinos autoritzats per a tot el territori de Catalunya" amb l'argumentació que "les circumstàncies demogràfiques de la població catalana i l'afluència turística en les diferents zones del territori, així com la importància creixent del lleure de la societat del benestar, han sofert modificacions i transformacions que fan convenient adequar la planificació en aquesta matèria". Durant 20 anys el límit de casinos ha estat en tres.

Juan Lao, germà del president de CIRSA, va guanyar el concurs

► **El PSC va autoritzar el quart**
Anteriorment la Direcció General del Joc i d'Espectacles s'adscribia al Departament de Governació, però des de l'entrada del tripartit depèn directament del Departament d'Interior. Així doncs fou Montserrat Tura de mans de Xavier Guitart, Director General del Joc i Espectacles, qui va aconseguir l'ampliació, a quatre, del nombre de casinos a Catalunya. El senyor Guitart que va agafar el càrrec dient "personalment arribo amb moltes ganes de treballar" i va sortir "aprenent moltíssim i fent bons amics", ha rebut grans elogis per part del sector sobretot per la tasca d'interlocució amb les altres comunitats. Per contra el març del 2005 l'Associació Gironina d'Ajut al Ludòpata (AGAL) denunciava que les reunions realitzades amb el senyor Guitart es van traduir en "bones paraules i promeses incomplides".

El problema de la ludopatia afecta prop del 2% de la població catalana. Segons la Conselleria de Salut entre el 95% i el 98% dels pacients atesos per addiccions no tòxiques són pel joc, la resta per compra compulsiva, internet, mòbil o sexe. A Barcelona Ciutat es calcula que hi ha 23.700 jugadors patològics i 39.500 problemàtics, els quals són cada vegada més joves. El Pla de Salut de Catalunya 2002-2005 ja advertia "que s'està observant un increment (de ludòpates) paral·lel a la legalització de diferents tipus de joc". La pròpia Direcció General del Joc i d'Espectacles disposa del decret 24/2005 pel qual es regula la

Casino de Barcelona, situat a l'avinguda de Marina

Albert Pons

prohibició d'accés a establiments de joc perquè "Actualment, la implantació del joc com activitat d'oci ha provocat l'aparició d'un grup, cada cop més ampli, (...) que fan un ús inadequat del joc (...) que afecta a persones que el pateixen i a tercers que suporten les conseqüències negatives derivades". Això no preocupava al senyor Guitart quan va declarar en relació a la ludopatia que "no ignorem que també pot fer-se un mal ús d'un cotxe".

El problema de la ludopatia afecta prop del 2% de la població catalana

► **IC-V i ERC en el perill del joc**
Actualment el Departament d'Interior està en mans d'IC-V, que ha anomenat a Mercè Claramunt com a Directora General del Joc i d'Espectacles. La nova directora ha estat afiliada al PSUC des de 1976, sindicalista i de CCOO. És membre del Consell Nacional d'IC-V i com advocada forma part de l'Associació Catalana de Juristes Demòcrates i de la Permanent del Consell de Dones de l'Ajuntament de Barcelona.

El sector del joc a Catalunya disposa d'un gran poder ja que suposa uns ingressos fiscals de 334 milions d'euros l'any per l'administració catalana. Però a més la

Generalitat també els hi obre les portes per a fer el negoci com demostra la presència de CIRSA al Consorci de Promoció Comercial de Catalunya (COPCA) que ha permès agilitar la burocràcia dels projectes empresarials catalans a diferents països com per exemple Rússia, on el conseller Josep Huguet d'ERC va inaugurar la primera plataforma empresarial. També és bo saber que al desembre del 2006 la Generalitat va anomenar als nous delegats del Govern a Girona, Terres de l'Ebre i Lleida. En aquesta última el delegat és Jaume Gilabert (ERC) que fou responsable de negocis de "CIRSA Bingos de España".

► **Montilla, Mas i Artur Suqué**
El mateix dia que el van nomenar candidat a la presidència, Montilla tenia intenció de reunir-se amb Artur Suqué, propietari dels tres casinos que actualment hi ha a Catalunya. Hi ha fonts que diuen que la reunió es va fer i d'altres que Suqué va deixar plantat a Montilla ja que l'empresari forma part de l'anomenat sector de negocis de Convergència. Suqué es va fer

Montilla volia debilitar els suports econòmics a la campanya d'Artur Mas

famós l'any 89 pel "Cas Casinos" de finançament il·legal al partit de Jordi Pujol. Sembla ser que la intenció de Montilla era debilitar els suports econòmics a Artur Mas, però no ho va aconseguir.

El projecte de Ferran Adrià volia un centre per a ludòpates

El Grup Atzària va guanyar oferint el 4% dels beneficis a l'Ajuntament de Lloret

Està presidit per Juan Lao fundador de CIRSA amb el seu germà Manuel Lao. Es van separar l'any 98 i Juan va vendre la seva part per 17.500 milions de pessetes tot i que van mantenir algun negoci junts com l'empresa de màquines recreatives Opesa. El setembre del 2005 Conei Corporación S.XXI, l'empresa de Juan Lao, va fitxar a Francesc Codina com administrador i conseller adjunt a presidència. Codina fou diputat per CiU entre 1984-2000 i president del Consell Audiovisual de Catalunya (CAC) en l'etapa 2000-2005. Casualment entre el 2000 i 2004 el vicepresident del CAC fou Xavier Guitart (PSC) que va deixar el càrrec per ser el Director General de Joc i Espec-

La lluita pel quart Casino destapa noves aliances

Al concurs del quart casino s'hi van presentar Inverama d'Artur Suqué que comptava amb el suport del Grup Godó de La Vanguardia i el Grup Planeta de Jose Manuel Lara. També es van presentar CIRSA de Manuel Lao, el Grup Atzària de Juan Lao germà de l'anterior i el grup basc de casinos Nervión que comptava amb la col·laboració del cuiner Ferran Adrià i el seu germà Albert Adrià. Aquest últim projecte preveia un centre de tractament de ludòpates. ☺

tacles de la Generalitat. Tot i ser el primer concurs públic a Catalunya en el camp dels casinos sembla que aquest fet ha aixecat reticències dins el món del joc. El Grup Atzària també està format per Emilio Rodríguez del Grup Rodríguez Villar, Jaume Sanahuja i Junyent de MGA-New Park i Climent Guitart Pascual de la Cadena d'Hotels Guitart, que tot i tenir el mateix cognom que l'ex-Director General de Joc, de moment no es poden deduir relacions familiars directes. Segurament la proposta guanyaria perquè oferia el 4% dels beneficis del casino a l'Ajuntament de Lloret governat per CiU i la cessió gratuïta d'un palau de congressos durant 165 dies l'any.

L'ANOIA // LA SOMBRA DE LA CONSTRUCTORA ACCIONA A LES NEGOCIACIONS DE LLICÈNCIES

S'incrementen les protestes contra el nou parc eòlic de Serra Morena

Estel B. Serra
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Una de les principals queixes del veïnat de Copons i Rubió davant la construcció del parc eòlic de Serra Morena i d'una subestació transformadora, és que ningú els ha informat en cap moment i quan s'ha fet, més aviat s'ha desinformat. Ningú es va dirigir a aquests dos municipis situats al nord d'Igualada, amb 281 habitants l'un i 131 habitants l'altre, per dir-los que en un any tindrien un nou parc eòlic a la carena amb 20 aerogeneradors de més de 70 metres d'alçada.

Preveuen la instal·lació d'una vintena d'aerogeneradors d'uns setanta metres d'alçada

Per aquest motiu, quan van començar a sonar les primeres trompetes del projecte, l'abril del 2006, veïns i veïnes van decidir agrupar-se en la Coordinadora d'afectats i afectades pel parc eòlic de Serra Morena (Copons-Rubió). Durant nou mesos, la Coordinadora s'ha dedicat a informar sobre el projecte a la gent dels pobles amb xerrades, cartes a la premsa, mocions i al·legacions, 300 signatures, una caminada popular, penjada de pancartes i d'altres activitats. Ara, la Coordinadora ha difós un nou comunicat conjuntament

Una de les caminades en defensa del paratge natural de l'Anoia.

Copons.info

amb Salvem l'Anoia per continuar remarcant l'oposició al parc de Serra Morena, a l'ampliació de la subestació de Rubió i a la massificació eòlica. Alhora exigeixen una reunió amb els alcaldes d'ambdós municipis, el socialista Miquel Archela a Copons i el convergent Jordi Bertran a Rubió. L'inici del nou any ha estat marcat per diverses notícies als mitjans de comunicació oficials de la comarca com La Veu de l'Anoia i el Diari d'Igualada, assenyalant les expectatives de les empreses energètiques eòliques en la consolidació de l'Anoia com una de les comarques amb més producció elèctrica d'aquesta font. Per aquest motiu la Coordinadora ha decidit fer pressió sobre els responsables municipals perquè

especifiquin, definitivament, quina és la seva posició sobre el projecte. De moment, el socialista Miquel Archela ha dit que si el municipi decideix que no vol el parc, no s'hi construirà; opinió que la Coordinadora considera amb cert recel. No obstant, no tot són males notícies i la Coordinadora s'ha endut una bona sorpresa amb l'admissió a tràmit d'un recurs contra el parc, presentat per tres particulars al Tribunal Superior de Justícia.

La massificació eòlica de la comarca de l'Anoia

Els territoris que conformen l'alta Anoia han passat d'una posició molt tímida al mapa català de producció d'energia eòlica, a assolir-ne la tercera posició. El

El Departament de Medi Ambient pensa instal·lar onze parcs eòlics més a la comarca

Departament de Medi Ambient i Habitatge assenyalava en les seves dades que actualment hi ha projectats 11 parcs més a la comarca; 7 aprovats i 4 en fases de tramitació. Aquestes xifres signifiquen que l'Anoia seguirà a Les Garrigues i al Baix Ebre en la producció d'aquest tipus d'energia; amb

una gran inversió pública i privada que segons la Coordinadora, impactarà de ple en el paisatge físic, en l'estructura econòmica dels pobles i en la vida quotidiana de les persones.

Acciona assalta els petits territoris

El Departament de Treball i Indústria va publicar un anunci l'abril del 2006 en què informava del projecte de Serra Morena. El peticionari del projecte: Energías Eólicas de Catalunya SA, amb domicili social al carrer Muntaner de Barcelona. Energías Eólicas en el darrer any ha destacat per ser una de les empreses eòliques que més llicències ha rebut per part del Departament de Medi Ambient i Habitatge, alhora que s'ha anat implantant al territori amb exemples com la promoció del Pla especial urbanístic del Parc eòlic de Serra de Vilobí II, dels municipis de Tàrrés i Fullella. Un altre exemple: l'autorització administrativa a l'empresa i la declaració d'utilitat pública del parc eòlic de Caselles. I és que darrera del simple nom d'Energías Eólicas, s'amaga el gran grup empresarial presidit per José Manuel Entrecanales. Acciona Energía participa en un 100% de l'empresa tal com assenyalava al seu web, alhora que expressa que el canvi de nom d'Energías Eólicas està en fase de tràmit. Així, Acciona passa a controlar part del mercat eòlic català, que segurament serà seguit de ben a prop per un dels nous fitxatges de la multinacional: Jordi Canyas, membre d'Iniciativa i Director de polítiques ambientals en la darrera legislatura. ☺

CATALUNYA // LA CONSTRUCCIÓ DE LA LÍNIA DE MOLT ALTA TENSIÓ

Es demana l'actuació del Síndic per les irregularitats burocràtiques

Redacció Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

La Plataforma No a la MAT va lliurar el passat dia 9 un escrit de queixa al Síndic de Greuges de Catalunya, Rafael Ribó. Les queixes fan referència a irregularitats burocràtiques del projecte de línia de 400Kv Sentmenat-Bescanó, que forma part de la interconnexió elèctrica entre els estats espanyol i francès. Segons la queixa les irregularitats són diverses: la utilitat pública de la línia no s'ha demostrat amb xifres clares, la tramitació s'ha fet amb una manca de transparència informativa, impedit als municipis afectats presentar propostes d'alternativa sòlides, no s'ha respost correctament a les al·legacions presentades, l'exposi-

ció pública del projecte s'ha fet preferentment en períodes de vacances, s'ha obstaculitzat la participació ciutadana... L'entitat sol·licita al síndic de greuges que assegurí que es respecti la legalitat aplicable i es garanteixi la protecció del medi ambient, de la salut dels afectats i dels interessos generals, i considera la possibilitat d'emprendre accions legals si el síndic no fa res.

La MAT considerada prioritària per la Comissió Europea

L'endemà, la comissió europea presentava el nou pla europeu de l'energia, que considera la interconnexió elèctrica entre els estats espanyol i francès com un dels quatre projectes prioritaris per als quals es nomenaran coordinadors a nivell

supra-estatal. La comissió també proposa impulsar un procés consultiu a ambdues bandes de la frontera per ajudar a definir el traçat.

El Consell de Ministres declara d'utilitat pública i aprova el projecte d'execució

D'altra banda, el 12 de gener, el consell de ministres va declarar d'utilitat pública la subestació de Bescanó i en va aprovar el projecte d'execució. Aquesta subestació, constituïda per parcs de 400kV i 220 kV i el titular de la qual és Red Eléctrica de España, S.A., serà el principal punt d'alimentació del subsistema Girona-Costa Brava des de la xarxa de 400Kv, facilitarà la interconnexió amb França i alimentarà diverses subestacions del TAV. ☺

Desplegament de pancartes contrala línia elèctrica

No a la Mat

PRAT DEL LLOBREGAT // INFRASTRUCTURA DEFECTUOSA

El Port de Barcelona atura les obres per un ensorrament

Laia Alsina
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Poques hores després de l'arribada de l'any 2007, l'ampliació del port de Barcelona per la zona del Prat de Llobregat va ser notícia. Però, inexplicablement, pocs mitjans se'n van fer ressò. Tot i l'ensorrament de cinc-cents metres de blocs de formigó sense causes determinades. Tot i l'aturada de les obres. Tot i les queixes que estan generant aquests treballs entre els veïns de les poblacions veïnes, grups ecologistes i pescadors de la zona.

Soratosament, no hi va haver danys personals. Els pocs operaris que l'1 de gener treballaven en la construcció de l'anomenat moll Prat van reaccionar a temps quan van veure que la terra es movia sota els seus peus: una tercera part de la nova infraestructura d'ampliació del port de Barcelona al Baix Llobregat s'acabava d'ensorrar.

*Veïns,
ecologistes
i pescadors ja
han denunciat
en diverses
ocasions
uns treballs
que consideren
il·legals*

Les autoritats portuàries no van trigar a assegurar que l'accident no havia afectat la resta de treballs d'ampliació, el funcionament del port, ni el calendari d'execució de l'obra. Alhora, anunciaven que s'obriria una investigació per determinar les causes del sinistre i van aturar els treballs fins a nova ordre. Mentrestant, grups ecologistes adverteixen que s'ha produït un accident previsible i que alguns dels motius de l'ensorrament són fàcils d'assenyalar: negligència i deficiències tècniques en aquest tipus d'obres i saturació del delta del Llobregat.

Grans xifres

Els treballs d'ampliació del port per convertir el moll Prat en part d'una zona logística clau del sud d'Europa han generat queixes de molts sectors. Des d'ecologistes a veïns, passant pels pescadors, que també pateixen els conseqüències de les obres.

Però, tot i així, el projecte ha seguit endavant, possiblement, com consideren alguns dels seus opositors "per la quantitat de diners que hi ha en joc".

El moll, en números, consta de noranta-cinc hectàrees i més de 1.500 metres de superfície i

Imatges aconseguides tot i els impediments posats per la direcció del Port.

Arxiu Directa

vol duplicar el trànsit de mercaderies portuàries fins a vuitanta-cinc milions de tones i quatre milions i mig de contenidors. Per això, cal una infraestructura que té un pressupost de setanta milions d'euros de fons públics per a les obres de construcció i que han recaigut en dos noms propis força coneguts: Ferrovial i Cyas. Però, això no és tot. Per poder assumir el volum de mercaderies previst, cal una capacitat energètica que ara no existeix i que ha obligat a projectar una central de Fecsa-Endesa a la mateixa zona, fet que farà augmentar les emissions de CO2 en un dels espais més contaminats de Catalunya.

Plou sobre mullat

I és que la zona on s'ha produït l'ensorrament ha donat "problemes" a l'ampliació del Port en altres ocasions. La darrera va ser quan els responsables de les obres van veure que la llera del riu no s'havia dessecat, tal com

tenien previst després de desviar-lo (i com figura al Pla Delta de 1994). L'Ajuntament del Prat, governat per Iniciativa per Catalunya-Verds, va cedir l'espai que havia de quedar fruit del desviament perquè l'autoritat portuària de Barcelona comencés a construir una Zona d'Activitats Logístiques (ZAL). Però, el riu els va jugar una mala passada i les obres es van haver d'aturar un any per la regeneració natural que els tècnics no havien calculat. Semblava que la natura reclamava la sentència que, l'any 2004, va emetre el Tribunal Suprem, que declarava il·legal el desviament del riu Llobregat el juny del mateix any. Una decisió que no es va respectar.

La nova aparició d'aus va portar diversos grups ecologistes a presentar denúncies per aturar la cimentació de la llera del riu que, fins i tot, van arribar a Estrasburg. Però, tot i així, i segons diferents entitats ecologistes, sense redactar la declaració d'impacte ambiental, els treballs per cons-

truir el moll Prat van començar la Setmana Santa de 2006, tot afectant l'entorn regenerat, les platges de la zona i el fons marí.

Els pescadors en lluita

Un dels col·lectius que més obertament ha protestat contra aquesta infraestructura, juntament amb els col·lectius ecologistes, ha estat la Confraria de Pescadors de Barcelona. Els professionals han portat als tribunals l'Autoritat Portuària, a qui reclamen vint milions d'euros pels danys que han causat a aquest col·lectiu les obres d'ampliació del port a la nova desembocadura del Llobregat i per la pèrdua de captures i caladors. Però, els responsables del port diuen que no hi ha una relació causa-efecte i asseguren que la denúncia dels pescadors no té fonament. La Confraria, però, pensa continuar endavant i adverteix que, als vint milions d'euros, cal sumar-hi els danys causats durant el 2006.

CATALUNYA // MEDI

Quaranta contenciosos contra les administracions

Redacció Directa

/redaccio@setmanaridirecta.info/

La federació Ecologistes de Catalunya té prop de quaranta contenciosos oberts contra diferents administracions catalanes, segons va informar el seu secretari, Josep Lluís Moner. Moner va expressar la seva preocupació per aquesta situació i va recordar que "això vol dir que l'Administració ha promogut accions que són il·legals". El secretari de la federació va assenyalar que el document programàtic del nou Govern de la Generalitat inclou molt bons objectius per al medi ambient i l'ecologia però "les dificultats vénen quan s'han de fer realitat en el territori". En aquest sentit, Moner va subratllar que l'associació serveix de "recordatori" per "cobrir totes les agressions al territori". Moner va indicar que Ecologistes de Catalunya "no analitza l'actuació del Govern segons la seva ideologia, sinó per les seves accions, i té una capacitat d'incidència menor en les decisions". Tot i així, això els aporta "credibilitat i llibertat per respondre al que succeeix a Catalunya". El secretari de la federació va voler deixar clar que no tenen "cap problema a aplaudir el Govern" quan és necessari i va citar com a exemple positiu les actuacions de la Generalitat en la conscienciació de la societat sobre la cultura de l'aigua, en lloc de promoure grans infraestructures hidràuliques que provoquen un gran impacte ambiental.

20 anys en defensa del medi

L'organització ecologista va insistir que el seu objectiu també és proposar alternatives i, per això, convoca, els pròxims dies 23, 24 i 25 de març, la XX Trobada d'entitats i plataformes en defensa del territori dels Països Catalans, a Cerdanyola del Vallès (Barcelona). Aquesta reunió, organitzada en aquesta edició per ADENC i per la plataforma 'Salvem el Vallès', pretén divulgar la seva existència, intercanviar experiències i formar el creixent nombre d'associacions i plataformes ecologistes. Tot i així, Moner va reconèixer que el moviment associatiu a Catalunya està poc arrelat en comparació als països europeus i va manifestar la seva esperança que aquest tipus de trobades puguin fomentar la multiplicació de socis en aquestes organitzacions. A través de debats i taules rodones, es tractaran grans assumptes com el Pla d'Infraestructures del Transport de Catalunya (PITC) -pel qual ADENC ha presentat un contenciós-, l'especulació urbanística, la gestió de residus, l'energia, l'agricultura lliure de transgènics o la Xarxa Natura 2000. Respecte a aquest últim punt, Moner va acusar a Unió de Pagesos d'anar "un segle tard" en les seves queixes per aquest projecte i va considerar "inaudit" que presentin un contenciós contra un requeriment de la Unió Europea (UE), com és el de crear una xarxa d'espais naturals protegits.

ANODÍNIA

‘L’absència de dol

Segons dades de l’OMS, el 10% de la població mundial pateix algun tipus de discapacitat, ja sigui de naixement o adquirida. D’aquest percentatge, el 80% es troba en zones urbanes marginals dels països en vies de desenvolupament, on el principal problema de salut és la malnutrició, que causa minusvalideses amb impediments greus, que van des del retard mental fins als trastorns neuronals, musculars i esquelètics.

A l’Equador, igual que en molts països en vies de desenvolupament, el percentatge de minusvàlids és alarmant. D’acord amb unes anàlisis recents, es calcula que prop del 18% dels equatorians pateix algun tipus de minusvalidesa. D’aquest percentatge, el

27% són minusvalideses originades per deficiències intel·lectuals. Hi ha més de 15.000 persones amb retard mental greu profund i el país no compta amb la quantitat necessària de professionals especialitzats ni amb els tractaments més adequats.

No obstant això, existeixen alguns albergs com el de l’Hospital Psiquiàtric de Julio Endara que, fent un gran esforç, atén diverses persones amb diferents graus de retard mental. Moltes d’elles provenen de famílies amb pocs recursos o, molt sovint, persones abandonades, de les quals no es té cap registre clínic anterior.

Actualment, alberga prop de cinquanta pacients. Per bé que cap dels seus residents passa l’edat mental dels deu anys.

lor'

nades per
ha prop
d mental
pta amb
fessionals
raments

n alguns
siquiàtri-
ran
s amb
tal, totes
mb pocs
nes aban-
e cap

de qua-
o d'ells no
ny, és

commovedor veure la dedicació, responsabilitat i destresa que alguns mostren en la realització de determinades tasques.

Els recursos amb què compta l'hospital són molt escassos si tenim en compte que els pacients han de ser atesos les vint-i-quatre hores del dia, s'han de reservar els tractaments físics als casos més urgents i els mateixos pacients han de col·laborar, d'acord amb les seves possibilitats, en les tasques diàries.

És així com viuen els pacients en aquest hospital. Els seus dies transcorren entre reptes i alegries i, encara que les seves limitacions i les seves històries impressionants estiguin plenes de dolor, sembla que ells no se'n adonen.

FOTOGRAFIA I TEXT:
Ana Belén Jarrín

ESTAT ESPANYOL // LA MANIPULACIÓ DELS FETS DE L'11-M ALS TRENS DE MADRID

'Peones Negros', una tapadora del discurs més dur de la dreta fatxa

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

Un grup de tres-centes persones es va reunir dijous passat a la Plaça Sant Jaume de Barcelona contra el terrorisme i per demanar la "veritat" sobre l'11M. Aquesta concentració va ser el primer acte que convocava l'associació Peones Negros, vinculada a nombrosos grups i persones de l'extrema dreta espanyola, que aconseguia repercussió a Catalunya.

L'última concentració fou secundada pel cap de llista del PP, Alberto Fernández Díaz, i el secretari general Rafael Luna

La concentració va ser secundada per càrrecs públics del Partit Popular com el cap de llista d'aquest partit a la ciutat de Barcelona, Alberto Fernández Díaz, el Secretari d'Organització, Xavier García Albiol —conegut per la seva agressió a manifestants antifeixistes en un acte del PP—, o el Secretari General del partit, Rafael Luna. Els Peones Negros també van rebre el suport de l'Associació de Víctimas del Terrorismo (AVT) i de Convivencia Cívica Catalana (CCC).

Les concentracions dels Peones Negros també s'han fet a Sevilla.

Arxiu Directa

La idiosincrasia interna dels Peones Negros

Peones Negros és una associació que neix a cavall de 2005 i 2006, a partir del blog de Luis del Pino, col·laborador del programa de Jiménez Losantos a la COPE, del diari digital Libertad Digital.com i autor de llibres que centren l'argument en la idea que els atemptats de l'11M són una conspiració contra el govern del PP. De fet, segons els propis membres, la iniciativa de Peones Negros apareix a partir de la "voluntat" de "molts" ciutadans d'ajudar a investigar el que va succeir l'11 de març de 2004 a Madrid, davant, segons ells, el fracàs i les falsedats de la investigació judicial. Per un altre costat, i pel que fa al

curiós nom de l'associació, també existeix una relació amb Luis del Pino. És a partir d'un article seu —on es compara la lluita dels que "volen saber la veritat sobre el cop d'estat de l'11M a la dels peons negres contra les peces blanques, que han mogut primer en una partida d'escacs, però que seran vençudes lentament a raó de la veritat"— que Peones Negros passa a ser el nom d'aquesta agrupació. Finalment, les bases d'aquesta associació, que cada dia 11 de cada mes convoca concentracions silencioses a ciutats espanyoles i catalanes, són les d'aglutinar persones, no vinculades a partits polítics, que defensin la veritat com a valor absolut en els atemptats de l'11M i, especialment,

la negació absoluta a parlar, negociar, etc. amb qualsevol "terrorista". En conseqüència, l'associació ha organitzat diverses campanyes en contra de la negociació amb ETA, utilitzant paraules com "xantatge", "covardia" o "manca de moralitat" per definir la voluntat del govern espanyol de negociar amb l'organització armada basca.

Vinculacions amb la dreta

Darrera la imatge d'espontaneïtat, de ser capaç de crear una estructura de mobilització del no res i de no voler opinar més enllà del terrorisme, existeixen alguns aspectes que situen el grup Peones Negros dins l'òrbita de la dreta espanyola més rànica i, en alguns

casos, dins l'extrema dreta. Un exemple clar d'això és l'actitud del Partit Popular de Catalunya respecte aquesta associació. D'una banda, alguns càrrecs importants del PP assisteixen i donen suport a les concentracions i, de l'altra, el sector més "moderat" del partit —encapçalat per Josep Piqué— rebutja la col·laboració amb aquesta associació per la ideologia d'extrema dreta que professa. Peones Negros, però, es relaciona amb molts altres grups curiosos de la dreta espanyolista. Un exemple és la seva estreta col·laboració amb grups presents a Catalunya com "Convivencia Cívica Catalana", "Red Catalana" o el "blog Absurda" —on es promouen actes de defensa de la llengua espanyola com a bé comú català i de la unitat d'Espanya, amb coneguts membres de Ciutadans i del Partit Popular. Un altre, és la col·laboració amb grups com "Ciudadania Democrática", "España y Libertad" o "Rebelión Ciudadana" —on s'equiparen valors morals com la llibertat a la unitat d'Espanya—, o amb Manos Limpias, un sindicat considerat d'extrema dreta per la immensa majoria de mitjans de comunicació. Un últim punt destacable és que totes aquestes associacions, i també els Peones Negros, basen la seva estratègia en la identificació de totes les víctimes del terrorisme com a herois que defensaven la llibertat i el pacte constitucional de 1978. D'aquesta manera, equiparen la lluita antiterrorista a la lluita contra l'estatus quo constitucional actual i articulen un discurs espanyolista, amanit, així sí, amb dosis de liberalisme que prenen com a referent els Estats Units. ☎

PAÍS VALENCIÀ // LA MANIFESTACIÓ RACISTA A RUSSAFA

Jutgen a José Luis Roberto, líder de l'extrema dreta valenciana

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

El Jutjat de lo Penal número 20 de València va començar el dia deu de gener el judici a José Luis Roberto, un dels principals líders de l'extrema dreta valenciana, pels incidents que va provocar una concentració feixista al barri valencià de la Russafa el març de 2002. La concentració, convocada amb el lema "Ruzafa limpia", tenia com a objectiu demanar la desaparició dels ciutadans immigrants del barri i es va caracteritzar per les contínues provocacions i agressions dels manifestants cap als ciutadans del barri. La concentració, que va tenir el beneplàcit de la Delegació del Govern, havia estat denunciada com a acte xenòfob per nombrosos col·lectius socials de València, que, un

cop acabada la manifestació d'Espanya 2000, van denunciar el líder del partit, José Luis Roberto, per cridar consignes racistes.

Actitud provocadora dels membres del partit

El judici, que va continuar el dilluns 15, va estar marcat per l'actitud provocadora i ofensiva dels membres del partit de José Luis Roberto, España 2000. Els membres d'Espanya 2000 es van dedicar a increpar els quaranta manifestants convocats pels col·lectius socials davant del jutjat per reclamar justícia. A més, els membres d'Espanya 2000 van poder gravar i fer fotos dels testimonis de l'acusació i han dedicat apartats especials del seu espai web a penjar les fotografies dels testimonis amb la seva biografia, amb una voluntat clara d'intimidació.

Propietari de l'empresa de seguretat La Levantina

L'acusat José Luis Roberto és molt conegut a València, no només per ser un dels líders de l'extrema dreta, sinó també per ser propietari d'empreses de seguretat com "Levantina Seguridad", principal empresa del sector i que serveix a les organitzacions feixistes que dirigeix per aconseguir militants. Roberto també és conegut per la seva relació amb partits com el Front Nacional de Le Pen o la Falange Española. Finalment, cal recordar que Roberto va estar darrere de grups com "Acción Radical", que durant els anys vuitanta i noranta posava bombes en espais de defensa de la cultura i la llengua catalanes, i també darrere l'assassinat del jove Guillem Agulló. ☎

EL CAMP // SIMBOLOGIA FEIXISTA

Retiren plaques a Valls

Redacció El Camp
/elcamp@setmanaridirecta.info/

Sota el lema A Valls no volem símbols feixistes! el 4 de gener passat l'Assemblea de Joves de Valls va iniciar una campanya de retirada de símbols feixistes amb un comunicat en què exposen les seves motivacions: retre homenatge a tots els qui van patir la repressió franquista en la pròpia pell havent estat represaliats, torturats, forçats a l'exili o, en el pitjor dels casos, afusellats, i recriminar a l'Ajuntament la falta d'iniciativa vers l'actualització del nom dels carrers, demanant-li que continuï la tasca que l'AJV ha començat. Consideren una vergonya que a la capital de l'Alt Camp encara es puguin trobar "infinitat de plaques amb el símbol de La Falange i plaques de carrers amb el nom imposat durant la postguerra". A Valls encara es poden trobar carrers dedicats als Veciana, fundadors del cos dels Mossos d'Esquadra que, tal com expliquen en el comunicat: "Van ser una nissaga de cacs mafiosos i

batlles no triats democràticament, ahora que tenien sota control els Mossos d'Esquadra, cos creat per lluitar contra els nuclis resistents de patriotes catalans que lluitaven contra Felip V un cop acabada la Guerra de Successió. La brutalitat d'en Veciana i dels Mossos d'Esquadra ha quedat recollida en nombrosos testimonis, mostrant com van fer afusellar tots els resistents del Camp de Tarragona que van poder. Més endavant els Mossos van esdevenir un cos de marcat caràcter conservador, encarregat de la defensa dels poderosos i els cacs locals i un autèntic botxí de qualsevol revolta popular i democràtica."

També insten tots els vallencs que tinguin una placa falangista al seu edifici a treure-la "mostrant d'aquesta manera el seu rebuig al feixisme i als seus vestigis encara vigents avui en dia". L'AJV té la voluntat de continuar amb la campanya de retirada de símbols feixistes mentre que "l'Ajuntament no fa la feina que li pertoca i no mostra cap sensibilitat vers aquesta problemàtica". ☎

EL GIRONÈS // DENUNCIEN ACTUACIONS IL·LEGALS DE LA POLICIA MUNICIPAL DE GIRONA I SALT

Multes, agressions i detencions

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

Al llarg dels darrers sis mesos, la policia municipal de Salt i Girona i els Mossos d'Esquadra que operen en ambdues ciutats han començat una campanya d'assetjament als moviments socials. Diverses organitzacions n'han denunciat la virulència: multes, agressions i detencions il·legals

Policia municipal i Mossos d'Esquadra assetgen els moviments socials

Tot i que la repressió a les entitats de la ciutat ha estat sempre una constant, a partir de l'estiu passat, es va notar un increment quantitatiu i qualitatiu.

El primer toc d'alerta va ser quan, durant la celebració de la victòria del Barça, la policia municipal va agredir un jove prop del CS La Màquia. Després de l'agressió, la policia no va donar cap explicació ni va presentar denúncia.

El mes d'agost, a Salt, dos militants de Maulets, menors d'edat, van ser detinguts per la poli-

Cartell penjat en un cèntric carrer de Girona

cia municipal. La policia, saltant-se el protocol que ha de seguir davant la detenció de menors, els va tenir tancats al cotxe durant més d'una hora, mentre els "pas-sejaven" per Salt. El tracte degradant, en forma d'escarni i falses acusacions, va ser la constant. Finalment, els van amenaçar amb multes de fins a 20.000 euros o l'ingrés en un reformatori. A hores d'ara, l'Ajuntament de Salt encara no ha tramès cap sanció contra els joves. Aquella mateixa nit, dos militants de Maulets

també van ser intervinguts a Salt pels Mossos d'Esquadra mentre tapaven pintades feixistes; els

S'inicia a Girona una campanya contra les agressions dels cossos policials

van requisar injustificadament els telèfons mòbils i la motxilla.

A finals d'octubre, coincidint amb la festa major de Girona, les agressions van augmentar significativament. Diversos joves de l'esquerra independentista i dels moviments socials van ser agredits o detinguts per part d'agents de la policia municipal i dels Mossos d'Esquadra. Un jove figuerenc va ser agredit a l'estació de tren pels Mossos només arribar a la ciutat. Poc després, un membre de la CUP va ser apallissat per un grup de

joves d'ultradreta mentre feia pintades a Girona; posteriorment, el grup agressor va trucar la policia i va denunciar el jove per les pintades i per haver-los agredit. La policia no va donar crèdit a les declaracions del membre de la CUP. Un altre jove que fugia de la persecució d'un altre grup d'ultradreta va acabar detingut i acusat d'atemptat a l'autoritat. A finals de novembre, un grup que sortia del CS La Màquia va ser increpat i agredit per policies municipals davant l'Ajuntament. En aquesta espiral repressiva, també cal destacar l'increment de multes per penjar cartells i fer pintades.

Campanya contra les agressions policials

El CS La Màquia, la CUP, Lluita Internacionalista i el Casal Independentista el Forn han començat una campanya de denúncia davant l'augment de la repressió. Denuncien "els escenaris de violència i control absolut que protagonitza la policia municipal, sobretot alguns personatges de les patrulles nocturnes". Destaquen que "cal emmarcar tots aquests fets amb el control continuat de totes les accions i manifestacions combatives que es realitzen a la ciutat." Davant de tot això demanen: "l'amnistia de totes les sancions administratives que ens han estat imposades" i "la depuració de responsabilitats, prou impunitat policial en els abusos de poder".

EL GIRONÈS // DETINGUT PER ORDRE DE L'AUDIÈNCIA NACIONAL

Empresonen un jove de Sarrià de Ter sota legislació antiterrorista italiana

Directa Girona
/girona@setmanaridirecta.info/

L'Europa de la lliure circulació va *bien*. Funciona a la seva manera, però funciona. Els diners circulen lliurement, les empreses circulen lliurement, les diferents policies circulen lliurement i les persones... circulen, simplement circulen, amb un itinerari i un full de ruta marcat, a gust i plaer del jutge, llei d'excepció o policia de torn.

Guàrdies civils detenen i empresonen en Juan, per una causa de llei antiterrorista italiana

D'aquesta cinica lliure circulació, en poden donar fe sectors de la població que no mereixen el respecte del tot poderós Schengen: immigrants, sense sostre, precaris i dissidents. Les lleis de

deportació i extradicions estan fetes a mida per treure's del damunt tot allò que molesta. El tòpic que la justícia és igual per a tothom —només que per uns és més igual que per d'altres— esdevé una cruel realitat. Això ho sap molt bé en Juan, un jove de Sarrià de Ter (Gironès) que el dijous 21 de desembre va ser literalment assaltat i detingut per la Guàrdia Civil. Aquesta detenció obeeix a una ordre de recerca i captura emesa des de l'Estat italià.

Quatre mesos pres a Itàlia

El malson d'aquest jove va començar el juny de 2006, quan va estar quasi quatre mesos pres a Itàlia acusat de resistència i agressió a l'autoritat. Després d'aquest temps, el jutge en va dictaminar la posada en llibertat a l'espera de judici. El jutge, però, obligava en Juan a romandre en un poble, sense la possibilitat de sortir-ne. Aquesta població es troba a la província de Mantova, tot i que ell vivia en una altra província. Alhora, aquest noi era objecte de controls diaris per part de la policia italiana. Després d'un mes i mig en aquesta situació, va decidir escapar-se, ja

que estava pendent d'una investigació en què se l'acusava de la suposada crema de dues furgonetes de l'empresa "Trenitalia". Cal esmentar que aquesta empresa és la responsable de les deportacions d'immigrants als centres d'internament.

Acusat de cremar dues furgonetes de Trenitalia, utilitzades per la deportació d'immigrants sense papers

Lleis del règim de Mussolini

Durant tota la instrucció del cas, ha tingut especial rellevància l'afany de protagonisme del jove fiscal Paolo Storari, conegut per fer servir sistemàticament els mitjans de comunicació de l'Estat per crear estats d'opinió favorables a les seves tesis abans,

durant i després dels processos judicials. La llei mitjançant la qual s'emet l'ordre de recerca i captura per associació subversiva amb finalitat terrorista és una llei de l'antic règim de Mussolini, que permet tancar les persones de manera preventiva, sense judici i sense haver de demostrar els fets, només per la ideologia política de la persona acusada. Aquest quadre, que ofereix unes garanties jurídiques tan mínimes, fa que gent com en Juan optin per escapar-se abans de la resolució del cas, atès el clima de "cartes marcades" i de sospitós habitual. I és que, amb lleis d'excepció com aquesta —o la legislació antiterrorista espanyola— es capgira aquella màxima que diu: "Tothom és innocent fins que no es demostra el contrari". En aquest cas, són les persones que, amb mitjans molt escassos, han de demostrar la seva innocència.

>>ARA MATEIX, EN JUAN ESTÀ RECLÒS A LA PRESÓ DE SOTO DEL REAL. LA SEVA ADREÇA, PER SI SE'L VOL ESCRIURE ÉS:

JUAN SORROCHE FERNÁNDEZ
C.P.MADRID 5-MÓDUL 6
SOTO DEL REAL APT. 200
COLMENAR VIEJO 28770 MADRID

La jutgessa degana de Barcelona va donar suport a José Montilla

Redacció Directa
/redaccio@setmanaridirecta.info/

La jutgessa degana de Barcelona, Maria Sanahuja Buenaventura, va demanar el vot pel president de la Generalitat, José Montilla, a les eleccions al Parlament, segons consta en el bloc del President Montilla: grup de suport ciutadà que van posar en marxa una sèrie de personalitats abans dels comicis de l'1 de novembre. Segons informa el diari digital E-notícies, la jutgessa apareix al número 79 de la llista, i era l'única magistrada de la llista, ja que la Llei Orgànica del Poder Judicial prohibeix expressament que jutges i magistrats expressin opinions polítiques. L'article 395 de l'esmentada llei, en efecte, estableix que "els jutges o magistrats no podran pertànyer a partits polítics o sindicats o estar ocupats al servei d'aquests mateixos, i els serà prohibit", entre d'altres, "prendre més part que la d'emetre el seu vot personal en les eleccions legislatives o locals". Maria Sanahuja va començar com a degana dels jutges de Barcelona a començaments de 2004. A la llista, també hi apareixen coneguts periodistes com Pere Rios.

Roda el món

/internacional@setmanaridirecta.info/

Global // Rics i pobres

El World Institute for Development Economics Research (WIDER) de la Universitat de les Nacions Unides a Hèlsinki ha publicat un estudi en el qual, per primer cop, s'investiga de forma detallada la distribució de la riquesa i la seva evolució. Tenint en compte un 94% de la població mundial. Segons l'estudi, només un 10% de la població mundial controla el 85% de la riquesa.»

Equador // Nou president

Rafael Correa va ser investit President de la República de l'Equador el 15 de gener, en una cerimònia indígena que simbolitza la recuperació de la seva terra cinc-cents-quinze anys després, acompanyat de Chávez i Evo Morales. El seu primer decret ha estat convocar un referèndum per una Assemblea Constituent per al 18 de març.

NEPAL // OBSTACLES PER A LA PAU

El conflicte nepalès enfila cap a la seva resolució

☞ Sergio Hoyos
Kàtmandu

L'1 de Febrer de 2005, el rei Gyanendra, amb l'ajuda de l'Exèrcit Reial del Nepal (RNA, en les sigles en anglès) i el beneplàcit de l'ambaixada dels EUA (àvids d'un govern més agressiu arran de la "creixent amenaça comunista"), va dissoldre el Parlament. Alguns nepalesos ho van qualificar de cop d'estat, d'altres ho van acceptar amb resignació i d'altres, els més conservadors, amb simpatia. Catorze mesos després, el fracàs rotund del monarca i els seus aliats en eliminar militarment l'oposició maoista armada va desencadenar el segon gran moviment popular en la història recent del país, el Jana Andolan II. Durant el mes d'abril de 2006, el moviment popular va paraitzar tot el país. La vaga general va durar tres setmanes. La suspensió de llibertats civils i els tocs de queda, en ocasions de fins a 24 hores, no van aconseguir frenar la marea de ciutadans que van prendre els carrers de les principals ciutats del Nepal. Quan els manifestants, després de lluites acarnissades

Protestes per la llibertat d'expressió a Kathmandu, el novembre de 2005

Toni Arnau / Arxiu Ruido

creació d'un parlament en funcions i un govern d'unitat amb la participació del PCN-m. Aquest parlament provisional decidirà el futur de la monarquia i organitzarà les eleccions per a l'assemblea constituent previstes per a mitjan juny.

La realitat sobre el terreny: reclutaments i el problema dels cantons

Ara mateix, però, molts dels acords no estan sent implementats. Que no es compleixin els terminis és una cosa molt normal al Nepal. Ni el govern compleix amb els seus terminis, ni ho fa el repartidor de butà. Els retards no reflecteixen una falta de voluntat política, és més aviat una qüestió cultural. Així que ningú no espera que les eleccions es facin al juny o que s'alliberin tots els presos d'ambdós costats en els pròxims dies. El més important en aquest sentit és que es facin passos cap a la celebració de les eleccions, l'alliberament dels presos per ambdues parts o l'acantonament d'ambdós actors armats. I això, a poc a poc, sí que sembla que està succeint.

Desafortunadament, ambdós actors armats continuen fent reclutaments. En el cas de l'exèrcit del Nepal, cal tenir en compte que, històricament, és una institució molt propera al rei i mai no ha estat sotmesa a un control civil clar. El ministeri de Defensa nepalès consta de vuit empleats, no cal dir res més. L'RNA és un estat dins d'un altre estat, cosa que es pot il·lustrar amb una anècdota. Fa uns

quants mesos, un coronel de l'exèrcit, bastant begut, va començar a increpar uns transvestits a l'entrada de Thamel (un barri de Kàtmandu). Una patrulla de policia, en veure l'enrenou que estava causant un ciutadà begut i agressiu, es va aturar i el va detenir. A la comissaria, una vegada van haver descobert la seva identitat, el van posar immediatament en llibertat. El coronel va tornar a la seva caserna, i amb mitja dotzena de soldats va tornar a la comissaria. Allà, va exigir que li lliuressin els tres components de la patrulla de policia que l'havien detingut. Els hi van donar, se'ls va emportar a la caserna i allà van ser torturats. En altres paraules, el govern no té poder per controlar l'exèrcit i això és extremadament preocupant.

La guerrilla maoista, anomenada Exèrcit Popular del Nepal (EPN), per la seva part, també continua fent reclutaments. Segons ells tenen uns 35.000 combatents. Altres fonts estimen que la xifra real voltaria els 20.000. Per la mateixa estructura del moviment, la divisió entre civils i combatents no és gaire clara. Ara que el moviment es transforma d'una estructura centrada en la guerra popular en una estructura centrada en la pròxima cita electoral, els combatents més ben capacitats per fer política, és a dir els seus millors

quadres, són necessaris al carrer, no tancats als cantons. Ambdues raons, augmentar-ne el nombre i mantenir els seus millors quadres al carrer, podrien explicar per què l'EPN continua fent reclutaments quan tot apunta que l'acord de pau és definitiu i que la guerra popular s'ha acabat.

El govern no té poder per controlar l'exèrcit i això és extremadament preocupant

Les Nacions Unides han de supervisar que els combatents ingressin als cantons però, com poden determinar si un combatent va ser reclutat fa dues setmanes i no fa dos anys? Com poden establir qui és de l'EPN i qui és del PCN-m si no existeix cap tipus de registre perquè es tracta d'organitzacions clandestines? Fins i tot determinar l'edat dels combatents és un problema. En principi sols ingressen combatents majors de 18 anys. Desafortunadament, molts nepalesos i nepaleses no tenen ni tan sols partida de naixement.

El govern s'ha compromès a sufragar les despeses dels cantons. Però aquest és un altre problema realment greu, ja que els maoistes moren de fred i inanició perquè els

subministraments no arriben a temps. Fa uns quants dies els diaris es feien ressò de les pèssimes condicions en les quals es troben els guerrillers als cantons. Un comandant, diagnosticat amb un principi de congelació, va ser traslladat d'urgència a la capital a finals d'any. No és falta de voluntat política, és que el govern del Nepal és incapaç d'implementar res a temps, ja sigui un programa de salut o els subministraments als cantons.

Finalment, la comunitat internacional aquesta posa molt èmfasi a garantir que els comicis siguin realment lliures; és per això que és important que ambdós actors armats es mantinguin quietos als cantons i les casernes i que el govern del Nepal sigui capaç de proveir-los en condicions. Però en cap part de l'acord no es fa referència a les milícies maoistes o al paper que exercirà la policia armada (un cos paramilitar creat específicament per lluitar contra els maoistes). Sent realistes, al màxim que es pot aspirar és que hi hagi el menor nombre de coaccions durant els comicis; ara bé, coaccions n'hi haurà i per ambdues parts. Així ha estat sempre al Nepal, abans i després que els maoistes prenguessin les armes. ☹

Principals punts de l'Acord

- Alto el foc permanent.
- L'estat i el PCN-m no poden reclutar més soldats.
- Els soldats de l'Exèrcit Popular del Nepal (EPN) romandran acantonats a set casernes militars sota supervisió de l'ONU. El govern del Nepal cobrirà els costos de construcció i manteniment.
- L'exèrcit del Nepal romandrà reclòs a les seves casernes sota supervisió de les Nacions Unides.
- Ambdues parts notificaran la posició de les mines instal·lades durant el conflicte en el termini d'un mes i seran destruïdes en un termini de 60 dies des de la firma de l'acord.
- Ambdues parts es comprometen a tornar la propietat pública i privada apropiada durant el conflicte en el termini d'un mes.
- Cessació de les extorsions i els cobraments il·legals d'impostos.
- Ambdues parts faran públic l'estat de les persones sota el seu control i seran posades en llibertat en el termini de 15 dies.

Durant el mes d'abril de 2006, el moviment popular va paraitzar tot el país

contra la policia i l'exèrcit, van assolir les proximitats del palau reial, acordonat amb filferres, tanquetes i soldats fortament armats, el rei Gyanendra no va tenir altre remei que proclamar la reinstauració del Parlament. Des de llavors, el rei ha romàs mut, tancat al seu palau i deprimat, segons la premsa india, en l'espera que el moviment opositor democràtic, agrupat en l'Assemblea dels Set Partits (ASP) i el moviment maoista (Partit Comunista del Nepal-Maoista, PCN-m) arribin a un acord sobre el paper que la monarquia ha d'exercir a la nova constitució del Nepal.

► **El tractat nacional de pau**
El tractat nacional de pau, firmat el 21 de novembre de 2006, especifica un full de ruta amb vista a la formació d'una assemblea constituent, la

VENEÇUELA I BIELORRÚSSIA // L'ENERGIA EN EL CENTRE DEL CONFLICTE

El control sobre els recursos, un dels primers passos del nou govern Chávez

✉ Arnau Urgell / Brigada catalana veneçolana Ali Primera
Barcelona

Hugo Chávez Frías inicia el seu nou mandat amb el propòsit d'avançar en el procés revolucionari. En el jurament dels seus ministres celebrat el passat dilluns, va anunciar la prioritat de recuperar el control social sobre els mitjans estratègics de producció.

► **Revertir les privatitzacions**
Chávez ha anunciat l'aprovació, en un temps que no superarà

Chávez ha anunciat l'aprovació, d'una nova "Llei habilitant" que, entre altres aspectes, suposi la nacionalització d'empreses d'electricitat, aigua i telefonia

Carles Martí

l'any, d'una nova "Llei habilitant" que, entre altres aspectes, suposi la nacionalització d'empreses d'electricitat, aigua i telefonia, entre les quals destaca la Compañía Anónima Nacional Teléfonos de Venezuela (CANTV). L'empresa de telecomunicacions –privatitzada el 1991– té com a soci estratègic la nord-americana Verizon i és participada per la Telefónica espanyola. En l'àm-

bit energètic, a banda de l'electricitat, la Llei també servirà per recuperar el control en el procés de tractament de les fraccions pesades del cru a la riba de l'Orinoco. D'aquesta manera, Chávez pretén revertir els processos de privatització que es van dur a terme a la dècada dels 90 sota el mandat del Fons Monetari Internacional (FMI).

Es tracta, sense dubte, dels

primers anuncis concrets d'una etapa que ha de servir per avançar en l'anomenat "socialisme del segle XXI". També cal destacar que, aquestes darreres setmanes, el president reelegit advocava per la creació d'un partit que uneixi el conjunt del moviment boliviari i el Partido Socialista Unido de Venezuela (PSUV) i que pretén tornar a reformar la Constitució.

► **Sembrar el petroli**

La política energètica del govern de Chávez ha pres com un dels seus referents el lema "sembrar el petroli" de l'escriptor veneçolà Arturo Uslar Pietri. Ja el 1936, l'autor alertava de la necessitat d'invertir els guanys de l'extracció de petroli –qualificada com a economia destructiva– en la creació de riquesa agrícola i progressiva. El lema d'Uslar Pietri ha servit per batejar el conjunt de plans i projectes de desenvolupament de la indústria petrolera previstos pel període 2005–2030.

Però, contràriament al que s'afirma en certes ocasions, el Govern boliviari no va nacionalitzar l'empresa Petroleos de Venezuela (PDVSA). L'empresa mai havia estat privatitzada però, després del lock out de 2002, l'Estat en va assumir el control directe per tal d'invertir la riquesa

El control de PDVSA ha permès que Veneçuela tingui un paper preponderant a la regió i a escala internacional

sa generada en programes socials, de sobirania alimentària i de creació d'empreses socials, en la línia apuntada setanta anys abans per Uslar Pietri. El control de PDVSA també ha permès que Veneçuela tingui un paper preponderant, tant a la regió com a escala internacional. En aquest sentit, s'ha apostat per marcs com el Petrocaribe, Mercosur o l'Alternativa Bolivariana per les Amèriques (ALBA), o accions com la venda de petroli a canvi de calefacció a baix cost pels barris populars de les ciutats nord-americanes.

Més informació a i.brigades-catalanes.org/aliprimera ④

Crisi energètica a Europa

✉ Lluís Lega
Barcelona

La nova escalada en les tensions russoeuropees referents a l'energia, produïda a partir del 7 de gener, va suposar el tancament del bombeig de petroli que circula cap a la Unió Europea pel pas de Druzhba (Amistat). Aquest fet va desencadenar una crisi diplomàtica sense precedents entre Minsk i Moscou. Bielorússia es va negar a pagar el petroli rus al preu internacional decretat per Moscou a partir de l'1 de gener i, alhora, va decretar un aranzel de quaranta-cinc dòlars per tona, que eixugués la càrrega fiscal de 180,7 dòlars imposada per Rússia. Davant la impossibilitat d'aplicar la taxa, Bielorússia va decidir

extreure petroli dels conductes. La contrapartida russa: tancament del bombeig de petroli via Bielorússia. Conseqüentment, la crisi va provocar acusacions creuades, el nerviosisme de la UE i que, durant tres dies, la República Txeca, Eslovàquia, Polònia, Alemanya i Hongria quedessin sense subministrament.

► **El poder del petroli**

Més enllà dels fets, que s'han saldat amb una tornada a la normalitat (i la marxa amb la cua entre cames de Lukaixenko cap a Minsk), les causes i les conseqüències han consolidat l'estat de les relacions entre Rússia i la UE. D'una banda, la dependència energètica de la Unió Europea respecte Rússia i, de l'altra, i de retruc, la manera com d'un dia per l'altre el Kremlin

–amb el rerefons energètic– fa trontollar les institucions i l'economia europees.

La cooperació energètica entre els dos gegants econòmics europeus és complexa, plena de matisos, ambigua i difícil. La Unió Europea només espera el proveïment energètic de Rússia, de la qual depèn (més d'un 56%), i poder participar activament en

La Unió Europea depèn de Rússia en més d'un 56% del seu proveïment energètic

el control del petroli rus. En aquest sentit, la Unió ha insistit més d'un cop en la necessitat que les multinacionals europees del petroli entrin al mercat rus. Per Rússia, evidentment, la seva seguretat és el control de les explotacions, exploracions i gestió del petroli que emmagatzema. És més, Rússia també vol participar en la branca del negoci més abundant i profitosa: la distribució a Europa.

► **Alternatives energètiques?**

Es presenten, doncs, situacions complicades de cara al futur, en què els dos gegants tenen interessos tan diversos com irreconciliables. La Unió Europea s'ha afanyat a presentar un paquet de mesures encaminades a una política energètica comuna que la

deslliuri de la dependència que pateix de l'exterior. Les mesures, presentades retòricament pel President José Manuel Durao Barroso, pretenen reduir fins un 20% les emissions de gasos contaminants d'aquí al 2020, a partir de polítiques que promoguin les energies netes i renovables. Ja veurem què hi diran els gurus de les grans multinacionals energètiques. El que és segur és que, a Rússia, això no la inquieta. No cedirà ni a les pressions de liberalització del mercat ni a les amenaces que vénen de l'oest. A més, la Unió Europea sap que Rússia és un país molt afalagat per les potències emergents que vénen de l'altra banda, disposades a pagar un preu molt alt per assegurar-se el futur energètic. ④

Laciutatinvisible
- Projecte Cooperatiu Autogestionari -

LLIBRERIA CRÍTICA ASSOCIATIVA
TALLER DE SERIGRAFIA
CENTRE DE DOCUMENTACIÓ
ESPAI DE RECERCA
ZONA MÈDIA

C/ RIEGO nº 35
08014 Bcn
Telef. 93-298 99 47
laciutatinvisible@yahoo.com

RADIO P.I.C.A.
www.radiopica.net

Escola de Fotografia de RUIDO

-fotografia general
-laboratori BN
-fotoreportatge

INSCRIPCIONS:
93 442 4705/627 802 833
contact@ruidophoto.com

RUIDO
www.ruidophoto.com

Observatori dels mitjans

/observatorimitjans@setmanaridirecta.info/

Espais a la Xarxa

Videojocs que s'escapen de les productores internacionals

Enric Borràs Abelló

ManifestoGames.com és un portal sobre videojocs... diferents als habituals. El van crear Greg Costikyan i Johnny Wilson, que pretenen que sigui l'equivalent als jocs d'ordinador del que són en el camp del cinema els festivals i plataformes de cinema independent. Volen difondre jocs allunyats de les grans empreses i del seu joc de tot per vendre, tot pel mercat. Per a ells, els jocs són art. Així doncs, a ManifestoGames.com n'hi podeu trobar de gratuïts i de compra, però que en cap cas costen més de 25 dòlars.

El portal té la seu a Nova York, funciona des de l'octubre, i ja hi podeu trobar més de tres mil jocs per Mac i PC amb Windows o Linux. Cada un inclou una acurada descripció, una crítica i una valoració. A més, de molts dels que no són gratuïts se'n poden descarregar versions demostratives. Conté moltes menes de videojocs, però el que tenen clar els creadors del portal és que no volen productes típics o de grans empreses, volen solucions innovadores, jocs que serveixin per aprendre, que siguin art o que fugin de les tendències més marcades de la indústria. Per això, no donen tanta importància als gràfics com ho fan les grans marques del sector.

Així doncs, s'hi poden trobar jocs com The Shivah, que tracta d'un rabí jueu en crisi de fe i que ha assolit força ressò internacional. O fins i tot, referències a un joc fet per un estudiant de vint-i-dos anys que recrea, fil per randa, la matança de l'escola nord-americana de Columbine. Un joc que tracta d'explicar-la d'una manera diferent i alhora sense enaltir els crims que van cometre els autors de la matança.

'La Vanguardia' tem per la salut mental dels lectors

Joan G. Vallvé

La portada del diari La Vanguardia del dilluns 15 de gener era realment estranya. Duia un titular, de cos ben gran i a cinc columnes, que exclamava: "La passió per les tecnologies crea les primeres addiccions". Remetia a una pàgina interior on es parlava dels addictes a les noves tecnologies, als quals qualificava d'esnobs, d'insegurs, de tenir poca autoestima i de ser obsessius. Bé, excepte l'adjectiu d'esnobs, és molt probable que els altres també es facin servir quan es generalitza sobre altres addiccions. Però, allò que crida l'atenció no és la notícia en si, que feia un repàs superficial del tema i no explicava gran cosa nova. El que més crida l'atenció és que sigui el tema d'obertura, i a cinc columnes, d'un dilluns. No s'entén. No hi havia més notícies? Podria ser... però, la fotografia de portada, amb un grup de persones mirant-se unes esquerdes i amb el peu de foto "El Prat atribueix les esquerdes al túnel del TGV", deixava clar que no era aquest, el cas. A més, calia afegir-hi tot el seguiment de les declaracions sobre ETA. I doncs, d'on sortia l'interès per destacar el perill de la tecnològia com a nova font malèfica per la generació d'addictes i desequilibrats? Bé, almenys per a mi, l'impuls que va dur els qui decideixen a La Vanguardia a obrir amb aquest tema roman desconegut. No tinc ni idea de què els va passar pel cap. Hi ha algun Godó que ha caigut al pou sense fons de l'addicció de comprar aparells d'última tecnologia?

Tot plegat és molt curiós, perquè pel que s'explicava a l'article, l'addicció als aparells més nous no deixa de ser un impuls de compra compulsiva, és com una variant de la compra compulsiva restringida només a tot allò que té a veure amb la tecnologia... Però, no en deien res de la compra compulsiva, a l'article només es parlava de la tecnologia malèfica que "comença a despuntar a Espanya". Malèfica? Bé, potser m'he passat: només és dolenta si no te la pots pagar. I és que l'article ho deixava ben clar, la compra d'aparells tecnològics només és preocupant si desequilibra algun aspecte de la vida de la persona, bé, sobretot, de la seva economia. És clar, algú que té prou diners per pagar-se les últimes novetats tecnològiques no és un addicte. Queda tot clar.

Decepció pel reportatge de TVC 'El Talp de Terra Lliure'

Joan G. Vallvé

L'anunci del documental que havia d'obrir la sèrie sobre espies "Doble joc", prometia. Va picar la curiositat de més d'un, amb ganes de saber què es podria dir de nou sobre una etapa en què l'independentisme va viure una forta repressió que mai ha arribat als mitjans. "El Talp de Terra Lliure" havia de ser el documental que parlés, per primera vegada, de la repressió i les tortures que van patir els militants independentistes dels anys vuitanta, encara que es fes amb l'excusa sensacionalista d'un infiltrat.

Doncs bé, per una banda, no es va dir res que ja no se sabés sobre l'espia Josep Maria Aloi; res gaire rellevant que no s'hagués publicat abans. Al documental, ni tan sols es contextualitza prou bé la situació. Que passava en aquell moment als moviments independentistes? Com s'havia arribat a aquella situació? Es parla de les tortures, però és una idea que queda a l'aire, els responsables del documental no s'atreveixen a afirmar-les ni a desmentir-les, no hi ha proves noves, no

diuen res. Fins i tot donen veu al periodista de El Periódico Jordi Corachan, que afirma que creia fermament que hi havia hagut tortures als detinguts del 1992 però com que no havia aconseguit proves no n'havia pogut dir res, llavors. Doncs quin periodista, han passat quinze anys i continua sense trobar-les; i per a escriure algun article explicant les queixes de tortures, tampoc li calien.

Sí, el documental ha dut un grup independentista revolucionari a la pantalla, però ho ha fet per sensacionalisme, sense aportar res de nou. Com a mínim, ha donat veu a algun dels implicats i els ha deixat parlar; això l'allunya dels muntatges intoxicadors de Tele 5 o Antena 3, però d'aquí al periodisme d'investigació n'hi va un bon tros. A la facultat, a l'assignatura de periodisme d'investigació ens van ensenyar que aquesta especialitat era per a demostrar i denunciar un comportament il·legal o reprovable que no es coneixés d'abans i que alguns volien mantenir en secret. Evidentment, aquest no és el cas de "El Talp de Terra Lliure".

L'altra informació

Panxampla, una nova eina d'informació i lluita contra les agressions al territori des de Tortosa

La revista Panxampla, editada pel Casal Popular Panxampla de Roquetes, acaba de publicar el seu primer número coincidint amb la inauguració del casal, que ha obert les portes aquest mes mateix. La revista vol ser un portaveu de l'esquerra social de la zona per qüestionar el model territorial que s'hi imposa. Així, es pretén convertir en un nou puntal contra els projectes de camps de golf, els aerogeneradors, l'especulació, la massificació de la construcció al Delta de l'Ebre... de totes les agressions al territori. Per tot plegat, el primer número ja té articles del portaveu de la Plataforma en Defensa de l'Ebre, Manolo Tomàs, de l'Arcadi Oliveres, de la Plataforma en Defensa de la Terra Alta, Víctor Alexandre, etc. Podeu trobar més informació sobre la revista i el casal a www.panxampla.org.

Freqüències de ràdios lliures o populars de Catalunya

Ràdio Bronka 104.5FM (Barcelona), Contrabanda 91.4FM (Barcelona), Ràdio Línea IV 103.9FM (Barcelona), Ràdio Pica 96.6FM (Barcelona), Radio 90 101.4FM (Olot), Ràdio Barraka 103.1FM (Terrassa), Ràdio Kaos 90.1FM (Terrassa), Ràdio Klara 104.4FM (València), Radioactiva 100.3FM (Baix Llobregat), La Tele 52UHF (www.okupemlesones.org)

directa estrena web

+ **pràctica + útil**
busca notícies, participa,
mira edicions anteriors
... i subscriu-te

www.setmanaridirecta.info

Subscripcions

La subscripció és la manera més efectiva per poder llegir DIRECTA setmanalment i també per donar el teu suport al projecte. Durant un any i per un cost de 60 euros, amb la teva subscripció el setmanari guanya en qualitat i presència al territori. Ens pots enviar les teves dades a: <subscripcio@setmanaridirecta.info>, o entrant a la web i omplint el formulari: www.setmanaridirecta.info O bé, truca'ns al 935 270 982 o al 661 493 117.

Presentacions

24 de gener a les 12h
Facultat de Ciències de la Comunicació de la UAB

Si voleu organitzar una presentació del setmanari, truqueu o escriviu un mail a internacional@setmanaridirecta.info

Corresponsalies

- Baix Llobregat <baixllobregat@setmanaridirecta.info>	- Maresme <maresme@setmanaridirecta.info>
- Barcelona <redaccio@setmanaridirecta.info>	- Menorca <menorca@setmanaridirecta.info>
- Berguedà <bergueda@setmanaridirecta.info>	- Osona <osona@setmanaridirecta.info>
- El Camp (Baix Camp, Alt Camp, Priorat, Conca de Barberà, Baix Gaià i Tarragonès) <elcamp@setmanaridirecta.info>	- Terres de Ponent (Les Garrigues, Segarra, Urgell, Pla d'Urgell, Segrià i Noguera) <terresponent@setmanaridirecta.info>
- Cerdanya <cerdanya@setmanaridirecta.info>	- Vallès Occidental <terrassa@setmanaridirecta.info> i <sabadell@setmanaridirecta.info>
- Girona (Alt Empordà, Baix Empordà, Gironès, La Selva, Pla de l'Estany i La Garrotxa) <girona@setmanaridirecta.info>	- Vallès Oriental <granollers@setmanaridirecta.info>

Punts de venda

BALAGUER Indi Bar Del Pont, 35 BARCELONA GRACIA Cap i Cua Torrent de l'Olla, 99 Infoespai Plaça del Sol, 19 Taifa Verdi, 12 GUINARDO Rocaguinarda Xiprer, 13 EIXAMPLE Quiosc Manu Nàpols-Roselló El Maské Comte d'Urgell, 256 Xarxa Consum Solidari Rocafort, 198 POBLENOU Ítaca Pallars, 230 Cus-Cus Rambla Poblenou, 77 SANT ANDREU-SAGRERA Patapalo Rubén Dario, 25 Andyblue Bar de la Biblioteca de Can Fabra Trèvol Antonio Ricardos, 14 NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris Portlligat, 11-15 El Tinter La Plana, 10 Can Basté Passeig Fabra i Puig, 274 Llibreria Xoc Passeig Fabra i Puig, 325	CIUTAT VELLA AQUENI Méndez Núñez, 1 principal Xarxa Consum Solidari Pl. Sant Agustí Vell, 15 Pròleg Dagueria, 13 El Lokal Cera, 1 bis La Rosa de Foc Joaquim Costa, 34 1917 Pintor Fortuny, 30 Quiosc Colom Rambles Quiosc Santa Mònica Rambles Quiosc Canuda Rambles Quiosc Tallers Rambles Llibreria Medios Valldonzella 7 SANTS Espai Obert Violant d'Hongria, 71 La Ciutat Invisible Riego, 35 Terra d'Escudella Premià, 20 Teteria Malea Riego, 16 Entropiactiva Socors, 7 BELLATERRA UAB Quiosc de Ciències de la Comunicació Quiosc de Lletres CARDEDEU Quiosc del Centre Cànoves, 4 CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera Psg. dels Arbres, 4	CORNELLÀ DE LLOBREGAT El Grillo Libertario Llinars, 44 ESPLUGUES DE LLOBREGAT Ubud Artesania Mestre Joaquim Rosal, 22 GIRONA Llibreria 22 Hortes, 22 Llibreria Les Voltes Plaça del Vi, 2 La Màquia Vern, 15 GRANOLLERS Llibreria La Gralla Plaça dels Càbrits, 5 Anònims Miquel Ricomà, 57 El Racó Ecològic Roger de Flor, 85 IGUALADA At. Llib. El Porvenir Passeig Jacint Verdaguer, 122 LA PALMA DE CERVELLÓ Papereria La Xaropa Santa Maria, 5 LES FRANQUESES El Cabàs Ribes, 121 i a www.elcabas.com L'HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat Pl. Mare de Déu de Montserrat Bar Gaudim Avinguda del Carrilet, 64 La República Rosalía de Castro, 92 LLEIDA Ateneu La Maranya Parc, 13 La Falcata La Panera, 2	MATARÓ Arcàdia Cafè Cultural Pujol, 26 Llibreria Robafaves Nou, 9 MOLINS DE REI Llibreria Barba Rafael Casanoves, 45 La Bodegueta Pintor Fortuny, 45 REUS Bat a Bat Kultur Sant Elies, 29 Galatea Llibres Jesús, 5-7 RIBES DEL GARRAF Can Gabaldà Plaça de la Font, 2 RIPOLLET Llibreria Caraboc Rambla S. Esteve, 17, local B SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia Jacint Verdaguer, 9 SANT JOAN DESPÍ Llibreria Recort Major, 60 TARRAGONA CGT Tarragona Rambla Nova, 97-99, 2n pis TERRASSA Kasalet Societat, 4 CSO La Impremta Plaça Jacint Verdaguer, 9 VIC Llibreria La Tralla Riera, 5 VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal Sant Julià, 20
--	---	--	---

Què es cou

Neix a Terrassa el Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat

Directa Terrassa
terrassa@setmanaridirecta.info

El proper dissabte 27 de gener de 2007 a les 19 hores, s'inaugurarà a Terrassa el Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat. Aquest Centre d'Estudis Llibertaris sorgeix de la iniciativa de la Federació Local de Sindicats de la CNT-AIT de Terrassa. La proposta de creació ha anat de la mà de les obres de millora del local sindical, que han deixat la planta baixa com una gran sala i, pujant al primer pis, la biblioteca.

Qui va ser Francesc Sàbat?
Francesc Sàbat Romagosa va néixer a Terrassa l'any 1905 i va morir a l'exili de Puerto Ordaz (Veneçuela) l'any 1999, als 94 anys. Es va afiliar a la CNT el 1921, amb només setze anys d'edat, i va destacar ràpidament per la

**Francesc Sàbat
va fundar la
Mutualitat
Cultural, un
centre obert a
la cultura
emancipadora
en general**

seva tasca sindical i la seva voluntat d'aprendre, la qual cosa li va proporcionar un interès especial per la seva autoformació llibertària, tot orientant-se cap a una intensa activitat cultural, paral·lela a la seva acció sindical. L'any 1926 va fundar, amb els seus companys Rodríguez i Noguera, la Mutualitat Cultural, un espai des d'on poder esquivar la censura i la repressió patronal, policial i militar i, així, poder continuar difonent de forma encoberta les idees anarcosindicalistes i anarquistes. Un centre que va tenir la virtut d'estar obert a la cultura emancipadora en general i de centrar-se en uns criteris basats en el respecte vers les altres formes de pensar i en el debat tolerant i en profunditat. D'aquesta manera, la Mutua-

litat Cultural es va convertir, sens dubte, en un referent de primer ordre a Terrassa.

Aquestes activitats culturals no van apartar Francesc Sàbat de la seva actitud revolucionària: va participar activament en els "Fets de Terrassa" de 1932 i en els "Fets d'octubre de 1934"; durant la guerra, va ser conseller municipal en representació de la CNT, des de l'octubre de 1936 fins al juliol de 1937, i alcalde de Terrassa entre l'abril i el maig de 1938, moment en què s'incorpora a l'esforç bèl·lic a primera línia.

L'any 1979, va editar i publicar *Los anarcosindicalistas tarra-senses en el exilio. Documento testigo de una obra ejemplar*, on s'expliquen i detallen les activitats de la Comissió de Relacions i Solidaritat de la CNT de Terrassa, organització de la qual va ser fundador —el 17 de juny de 1945 a la localitat francesa de Toulouse—, un dels seus secretaris i, també, una de les persones més compromeses en les tasques que va desenvolupar durant més de trenta-quatre anys, fins el 1979, any en què es dissol a favor de la reparació de la CNT, establerta de nou a Terrassa. La Comissió de Relacions i Solidaritat es va preocupar de localitzar tots els supervivents terrassencs a l'exili, tot posant-los en contacte i iniciant una tasca de solidaritat i suport mutu a partir de l'administració de les quotes voluntàries destinades a aquells que més ho necessitaven, pel fet de viure lluny de casa i en condicions precàries.

Aquests són els motius que han portat la CNT de Terrassa a personificar en la figura de Francesc Sàbat els altres milers de lluitadors socials que ens han precedit.

Un projecte que arrenca amb força

El Centre d'Estudis Llibertaris neix amb l'objectiu de ser un element de formació per als treballadors, de discussió teòrica i de producció d'idees emancipadores, tots ells factors imprescindibles i complementaris a les activitats sindicals. Essent la cultura un instrument —el més revolucionari— d'alliberament i emancipació social, el Centre pretén convertir-se en un referent cultural a Terrassa. El Centre d'Es-

El Centre d'Estudis s'inaugura el 27 de gener

Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat

**El Centre vol
dotar els
militants dels
moviments
socials de
coneixements
teòrics i
pràctics per
afrontar amb
solvència la
lluita diària**

tudis Llibertaris és un organisme, amb perspectiva d'universitat popular, que s'autogestiona i es basa en els principis anarquistes d'assemblea, federalisme, solidaritat i suport mutu. No cal estar afiliat a la CNT per ser soci o sòcia i participar en el Centre.

El Centre s'estructura en àrees de coneixement. De moment, les principals són la d'estudis d'història social, estudis sindicals, estudis d'informàtica i estudis econòmics.

L'àrea d'història social realitzarà cursos i xerrades d'història del moviment obrer, d'història de Terrassa i dels aspectes més inte-

ressants de la història moderna i contemporània.

L'àrea d'informàtica planteja cursos i xerrades sobre introducció a la informàtica, a la programació i al software lliure.

L'àrea d'economia pretén difondre una anàlisi real dels successos econòmics, mitjançant xerrades, cursos i publicacions, que serveixi per dotar d'arguments a les persones treballadores sobre la situació d'una economia o d'una empresa. Així mateix, aquesta secció planteja camps d'estudi per aprofundir en la recerca d'alternatives econòmiques al capitalisme.

Dins l'àrea d'estudis sindicals es faran diversos cursos de formació de militants. La intenció del Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat és dotar la CNT i els moviments socials que basen el seu funcionament i projecció de futur en la militància d'uns coneixements teòrics i pràctics per afrontar amb solvència la llui-

ta diària per millorar l'entorn immediat.

Inauguració i propers actes
El Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat s'inaugurarà el proper dissabte 27 de gener de 2007 a les 19 hores. A l'acte d'inauguració, hi assistiran convidades les entitats següents: el Centre d'Estudis Llibertaris Frederica Montseny de la CNT de Badalona, l'Ateneu Candela de Terrassa, l'Ateneu Terrassenc, el Centre d'Estudis Històrics de Terrassa i la Regidoria de Cultura de l'Ajuntament de Terrassa.

El Centre d'Estudis Llibertaris ja ha programat, de moment, dos cursos oberts a tothom i gratuïts. Concretament, una introducció a la història del moviment obrer, els divendres 2, 9, 16, 23 de febrer i 2 de març de 19 a 21 hores, i un curs de jurídica laboral, els dissabtes 3, 10, 17, 24 i 31 de març d'11 a 14 hores. ☎

Per contactar:

Centre d'Estudis Llibertaris Francesc Sàbat
Ctra. Montcada núm. 79. 08221 Terrassa
Telèfon i Fax 937 339 708

www.cellfrancescsabat.org

Associació Cultural El Raval
El Lokal
llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...
horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h
c/de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

terra d'escudella
entaula i per sopar
NOVETAT
carta de nit
cuina
mediterrània
C/ Premià, 20 baixos. Sants (Bcn)
tel. 93 422 16 13

DESPRES DEL CORREFOC
RIBES ROCK
FESTA MAJOR
HIVERN 07
diss. 20 de gener
10 h a 14 h
Ribes (Girona)
MAR NEGRO
DECTACUBITUS
MOSTRA DE PIN HEADS
GRUPS
RIBETANS
YUHHAA
SATELITES
LOGICA OSCURA
PELAT I BOIG JAM

KAMILOSETAS MUSKARIA
distribuidora llibertària
www.nodo50.org/kamilosetas
kamilosetas@nodo50.org

C.C.LA FÀBRICA
oberta tots els dies
menges
concerts
exposicions...
Carretera de Juià nº 46
CELRA (Gironés)
lafabrica@girona.com
972 493 060

Activisme en l'oci: Jornada Contra l'Apatia

✉ **Jordi Panyella**
campanyes@setmanaridirecta.info

Les ganes de muntar coses d'un col·lectiu de joves antiautoritaris faran que el proper dia 20 de gener se celebri a l'Ateneu del Xino de Barcelona la Jornada Contra l'Apatia. Segons el col·lectiu organitzador, aquesta té per objectiu fomentar la participació més enllà de l'oci-consum amb què moltes persones s'acosten a les activitats que es promouen des del món de les alternatives. La seva proposta, doncs, passa per fomentar l'activisme en l'oci.

La Jornada vol fomentar la participació més enllà de l'oci-consum

► **No siguis espectadora passiva, proposa i actua**

El col·lectiu impulsor de la Jornada vol que aquesta no sigui un mer espai on *consumir* xerrades o tallers, vol que les persones que hi assisteixin hi vagin amb propostes, idees per desenvolupar i elaborar. Per donar coherència a aquesta idea, la primera part de la Jornada serà un taller d'*stencil*, activitat a partir de la qual s'elaboren plantilles per pintar dibuixos, eslògans, etc. a les parets dels

L'Ateneu del Xino, al carrer d'en Robador

Toni Arnau/Ruido

nostres pobles i ciutats. Cada persona podrà elaborar el seu *stencil* per, després grafitejar-lo per tot arreu.

Amb la mateixa intenció, a la tarda es farà un vídeo-fòrum a partir del film-documental *Ser i tenir*, del director francès Nicolas Philibert (2002). A través de la senzilla mirada dels infants,

aquest documental presenta una realitat existent a França, les escoles unitàries, que reuneixen infants d'un poble o zona durant tota l'etapa d'educació primària al voltant d'un sol professor. Amb aquesta projecció, es pretén encetar un col·loqui sobre el sistema educatiu i l'educació en general. Tot i que el col·lectiu

organitzador no ha previst cap mena de moderadora ni intervenció especial —simplement una mescla de les aportacions i idees amb les quals arribi cadascú—, es preveu que s'hi discutiran les dues principals tendències de l'educació anarquista, des de l'escola moderna propugnada per Ferrer i Guàrdia, fins a les actuals línies de l'antiescola.

Tant al migdia com a la nit, els beneficis del dinar i del sopar —que no costaran més de 3 euros— aniran destinats a la campanya de suport als anarquistes Ruben i Ignasi, acusats de la crema d'un caixer del Banc de Sabadell i de col·locar un artefacte al CIRE (empresa pública catalana que s'encarrega de la gestió laboral de les persones privades de llibertat).

A la Jornada, es convida els col·lectius i distribuïdors anarquistes o antiautoritaris a dur els seus materials per exposar-los.

► **Un col·lectiu que comença**
La Jornada Contra l'Apatia és la primera acció d'aquest col·lectiu anitautoritari que encara no té nom però que vol començar poc

El col·lectiu elabora un fanzine mensual i compta amb una distribuïdora de material anarquista

a poc, per poder arribar a organitzar activitats més grans. De moment, ja està en marxa l'elaboració d'un fanzine mensual, *Equipo A*, del qual ja ha aparegut el primer número, i on es pot trobar "informació variada sense censura, il·lustracions, una mescla de col·laboracions que potser et fan partir de riure, o et poden venir ganes de calar-hi foc". El mateix col·lectiu també està iniciant la consolidació de la distribuïdora de material anarquista Barbanegra. ☎

Per contactar:

Jornada Contra l'Apatia
Dissabte 20 de gener a partir de les 12h.
Ateneu del Xino de Barcelona
Carrer d'en Robador 25. Metro Liceu (L3)
Universitat (L1-L2)

barbanegra@riseup.net

Per un poble nou, consulta per canviar l'alcaldia a la Granja d'Escarp

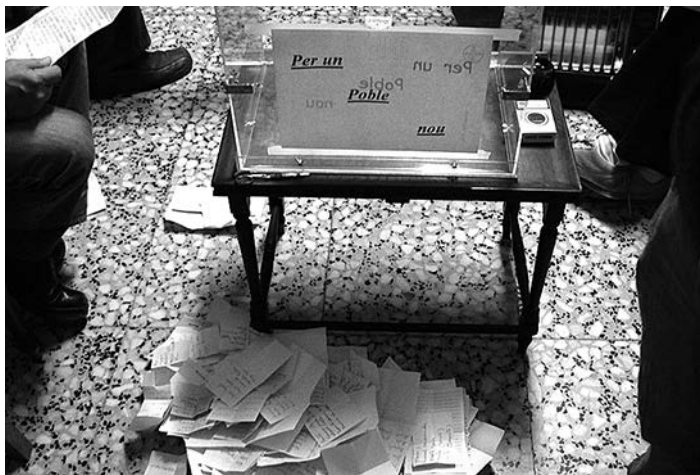
✉ **Directa Terres de Ponent**
terresponent@setmanaridirecta.info

La Plataforma Salvem el Baix Segre ha dut a terme de nou una iniciativa com la de la consulta popular, on es recull el descontent per part de la població de la Granja d'Escarp, un poble de la Franja de Ponent.

Aquest conflicte ja va aparèixer en el número 5 d'aquest setmanari quan, el 14 de maig de 2006, l'any passat, es va organitzar un referèndum que pretenia recollir l'opinió del poble respecte a la construcció d'una incineradora en uns terrenys propers. Els resultats del referèndum ja van mostrar una clara oposició, amb 555 vots en contra, és a dir, el 70% de l'opinió de tot el poble.

Aquesta negativa per part del veïnat de la Granja resideix, fonamentalment, en les greus conseqüències que tindrà la instal·lació de la incineradora pel medi. L'activitat econòmica a la zona és, principalment, agrícola i ramadera. Al terme municipal de la Granja, hi trobem l'espai natural de l'Aiguabarreig, que es preveu que sigui declarat espai d'interès natural.

Segons informa la Plataforma, la incineradora llença a l'atmosfera unes dioxines que són absorbi-

Directa Terres de Ponent

Des de la Plataforma, s'ha dut a terme una consulta popular per formar un nou govern pel poble

des pels vegetals. Aquestes partícules són altament contaminants i perjudicials per al medi, les persones i els animals, ja que s'absorbeixen a través de la dieta.

No obstant això, mai s'ha fet públic l'estudi d'impacte ambiental de la incineradora, tot i que la Plataforma ho ha demanat reiteradament, tant a l'Ajuntament com a la delegació territorial de Medi Ambient.

► **Per un canvi d'Ajuntament**
Després de l'entrega de firmes d'oposició al projecte a l'Ajuntament, i davant la falta de posicionament de l'alcalde (CiU), la primavera passada, la Plataforma es va adonar que "si no canvien l'Ajuntament no hi haurà cap canvi" en relació a aquest projecte. És arrel d'aquesta reflexió que va sorgir la iniciativa de bus-

car un nou equip de govern pel poble.

La consulta ha consistit a fer que cada persona major d'edat escrivís en una papereta el nom de cinc persones que creia que podrien ser caps de l'Ajuntament. Les paperetes es dipositaven en una urna itinerant que, al llarg d'un mes, ha passat per dues botigues i un bar de la Granja d'Escarp. El dia 9 de gener, la Plataforma va procedir al recompte de les persones alcaldables triades. Les persones més votades per les dues-centes tres persones que han participat en aquest procés han estat quatre homes i una dona.

La Plataforma ha comunicat a la DIRECTA que es posaran en contacte amb les cinc persones escollides, però sense dir quina persona ha estat la més votada. Es pretén que surti un nou equip de govern sensible a consultar el poble en les qüestions importants com, per exemple, la construcció d'una incineradora.

La incineradora desprèn partícules que són altament contaminants i perjudicials per al medi, les persones, i els animals

La Plataforma continua amb les mobilitzacions que va endegar a inicis de 2006 contra la construcció de la planta incineradora de l'empresa GENESA. Cada divendres —tal com informa ella mateixa— es fa una pitada davant l'Ajuntament, una acció que en la darrera edició reunia entre cinquanta i seixanta persones. ☎

Per contactar:

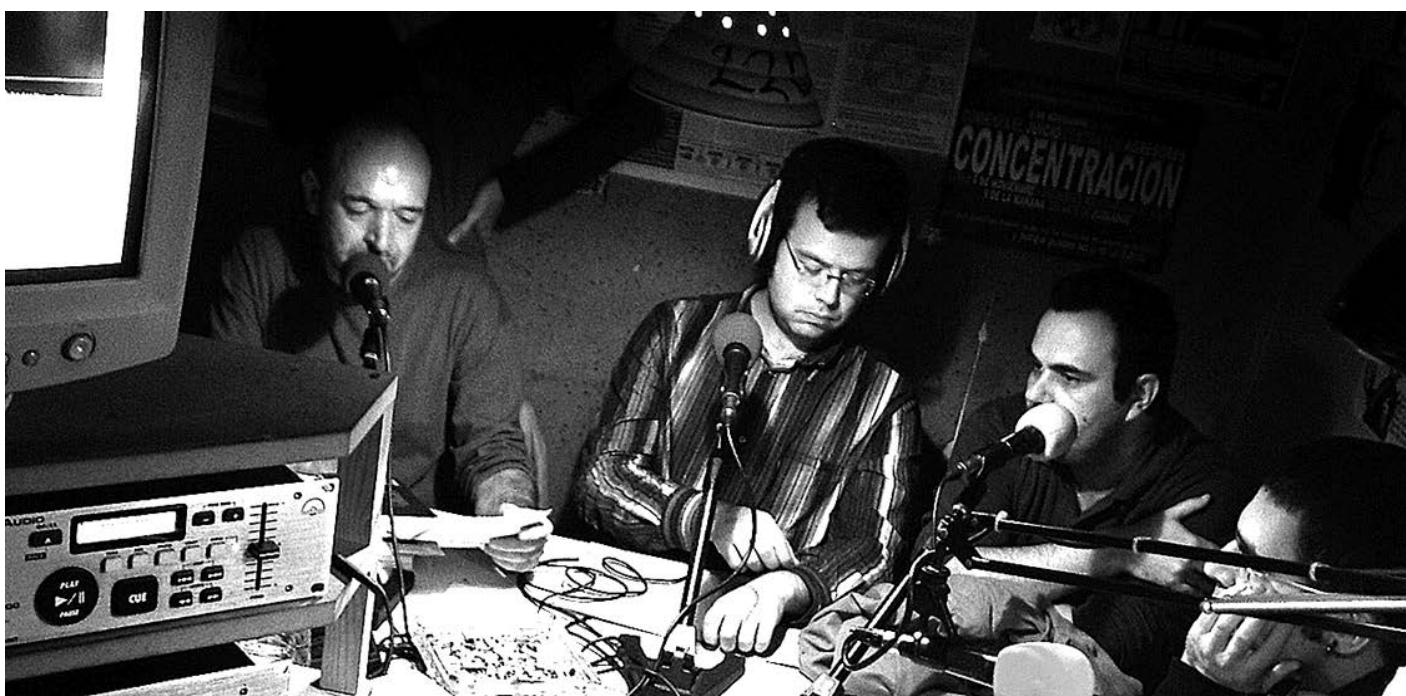
Plataforma Salvem el Baix Segre

teixiescarp@hotmail.com

Ràdios lliures: indefenses vint-i-cinc anys després

L'APAGADA ANALÒGICA I LES NOVES LLEIS AUDIOVISUALS, NOUS CAVALLS DE BATALLA DE LES EMISSORES INDEPENDENTS

Emissió del programa Radio Nikosia, a Ràdio Contrabanda

Pau Coll/Ruido

✉ Roger Palà/Santi Eizaguirre
/cultura@setmanaridirecta.info/

Van començar a escapolar-se als marges de l'espai radioelèctric de Barcelona a finals dels anys setanta. Primer van ser emissores com La Campana de Gràcia, Ona Lliure –vinculada a l'Ateneu Llibertari del Poble Sec– o l'encara avui resistent Ràdio PICA. Més tard, s'hi van sumar moltes d'altres, com Ràdio Gavina de la Barceloneta, El Avispero de Santa Coloma de Gramanet o Ràdio Libertina de Sant. Durant els anys vuitanta, van veure la llum altres noms històrics, com Ràdio Bronka o Contrabanda FM, el 1991. Durant els primers anys de la Transició, les ràdios lliures van esdevenir els primers mitjans de comunicació alternativa de gran abast dels moviments socials del país. Es van haver d'enfrontar a la repressió policial, als tancaments –sovint sense ni ordre judicial–, i a la indefensió jurídica que suposa el no reconeixement per cap administració, ni autonòmica ni estatal.

Vint-i-cinc anys després, la situació de les ràdios lliures als Països Catalans continua essent tan o més crítica: la manca d'un marc legal que les reconeixi, la incertesa del futur tecnològic –amb l'apagada analògica cada

cop més a prop–, i els eters problemes pressupostaris –inherents a qualsevol projecte d'informació crítica– segueixen marcant l'agenda de les ràdios lliures.

El tripartit: sense canvis

L'arribada al poder dels successius governs tripartits tampoc ha clarificat el futur de les ràdios lliures. Com explica el llibre Una història de Ràdio PICA: 25 anys a contrapèl, de Fèlix Villagrassa, el primer que van fer els responsables de comunicació del primer govern presidit per Pasqual Maragall –el llibre cita Miquel Sellarès i Antoni Batista– va ser enviar una circular a totes les ràdios lliures recordant-los que no disposaven de la corresponent concessió administrativa i que, per regular el dial i obtenir el permís, havien d'aturar les emissions i presentar-se a concurs quan es convocés oficialment.

El llibre de Villagrassa també explica que el director general de mitjans audiovisuals del primer govern de Pasqual Maragall, Santiago Ramentol (ERC), va assegurar als responsables de Ràdio PICA que les ràdios lliures tindrien garantit el dret d'emissió en la futura llei de l'audiovisual; al final, tot ha quedat en no-res. I les ràdios lliures s'han hagut d'enfrontar

ta a noves agressions, com la que va patir, l'any 2005, Ràdio Bronka, que va veure com Ràdio 5 de Ràdio Nacional d'Espanya tapava completament el senyal de Bronka amb la seva potència. Va fer falta la mobilització per poder tornar a emetre amb condicions.

Complicitats al marge

Ràdio Bronka no es considera l'avantguarda de ningú, ni la veu dels sense veu, simplement, “un nus més en una xarxa de complicitats i comunicació al marge dels instruments de control de les ments i les opinions que utilitza l'Estat”. Proposa, així, mantenir oberts tots els canals de comunicació, “no per repetir els missatges i opinions que ens inculca l'Estat, sinó per produir la nostra pròpia realitat”, segons expliquen els responsables de l'emissora.

Una altra ràdio lliure és Contrabanda, al 91,4 FM del dial, que aquest 2006 ha celebrat el seu quinzè aniversari. En el comunicat que podem trobar a la seva web, es mostra partidària del software lliure i del copyleft i disposada a optimitzar les seves prestacions a través de la xarxa. En aquesta direcció, els programes realitzats en directe queden digitalitzats en temps real i, per tant, premeten oferir una graella de programes molt més extensa, ja

que es pot donar lloc tant a les reposicions com a l'emissió d'altres espais provinents d'altres mitjans i col·lectius de comunicació lliure.

La tecnologia digital, el repte

Fèlix Villagrassa, autor del llibre sobre Ràdio PICA, explica que “el problema gros a curt termini serà la implantació de la tecnologia digital, que impossibilitarà que moltes emissores puguin afrontar la inversió, que suposarà i pot arribar a significar la mort de moltes ràdios lliures i comunitàries”. En el seu llibre, Villagrassa considera que “el futur de PICA es veurà molt condicionat al que pugui fer i fins on pugui arribar la inversió del seu soci de conveniència, Radio Gladys Palmera” (des de l'any 2000, PICA comparteix el dial amb una emissora comercial de música llatina perquè ha alliberat els participants de la ràdio d'haver de pagar quotes per mantenir-la).

Villagrassa condiera que “el greuge de les ràdios lliures és que, a la resta d'Europa, a Bèlgica, a França, a Itàlia o a la Gran Bretanya, aquests temes administratius fa molts anys que estan resolts. Aquí, seguim en el subdesenvolupament per la poca consciència i la inèpcia dels responsables polítics”.

El dial lliure dels Països Catalans

La millor manera de col·laborar amb les ràdios lliures és, sens dubte, sintonitzant-les i participant en els seus programes. Per aquells que tenen una pàgina web, una bona manera de col·laborar és posar un enllaç-link amb la pàgina de la ràdio. També existeix la possibilitat de comprar samarretes i música editada per aquestes ràdios, fer-se soci/a col·laborador/a, o acudir als concerts i festes que organitzen. A continuació, algunes de les emissores lliures:

- **Contrabanda FM** (Barcelona, 91.4 FM)
Emissió per Internet a www.contrabanda.org
- **Ràdio Klara Lliure i Llibertària** (València, 104.4 FM)
Emissió per Internet a www.radioklara.org
- **Ràdio Bronka** (Barcelona, 104.5 FM)
Emissió per Internet a www.radiobronka.info
- **Ràdio PICA** (Barcelona, 96.6 FM)
Emissió per Internet a www.radiopica.net
- **Ràdio Línia IV** (Barcelona, 103.9)
- **R23** (Barcelona)
<http://r23.cc/community>
- **Ràdio 90** (La Garrotxa, 101.4 FM)
- **Post Scriptum Radio** (exRadio Tse-Tse) (Terrassa)
www.postscriptumradio.org
- **Ràdio Barraka** (Terrassa, 103.1 FM)
- **Ràdio Kaos** (Terrassa, 90.1 FM)
- **Ràdio Malva** (València, 105 FM)
- **Ràdio Mistelera** (La Xara-Dènia, 100.8 FM)
- **Ràdio Trama** (Sabadell)
www.radiotrama.net
- **Ràdio Aktiva** (Alcoi, 107.5 FM)
- **Ràdio Korneta** (Alt Llobregat)
www.berguedallibertari.org/radiokorneta

Pim-Pam-Pum

JOSEP MARIA BATET, PEDAGOG

‘L’escola no ha canviat tant com es diu’

⇒ Jordi Vidal
cultura@setmanaridirecta.info

Josep Maria Batet és professor de primària des de fa quaranta anys. Va iniciar la seva carrera a l'escola Costa i Llobera de Barcelona i, actualment, és professor de l'escola Orlandai, també de Barcelona. Des de la seva experiència, fa una valoració de l'evolució dels centres pedagògics en els últims anys.

Com ha canviat la relació entre mestres i alumnes en quaranta anys?

En contra del que es diu, no crec que hi hagi hagut tants canvis. Tant els professors com els alumnes som diferents que fa quaranta anys, però el vincle entre uns i altres és el mateix. Els interessos dels nens són molt diferents, però. L'exemple més clar d'això és el pes que va agafant la informàtica, cada vegada més, a les escoles.

S'ha modificat molt el sistema educatiu de les escoles primàries?

En línies generals, és molt el mateix. S'han modificat coses com, per exemple, el procés d'alfabetització dels nens. Abans utilitzàvem el sistema Montessori, que consistia a ensenyar les lletres i, a partir d'elles, anar formant paraules. Ara ho fem al revés: a partir de paraules que els nens ja coneixen, els ensenyaem les lletres que les formen. Crec que ara ajudem més a pen-

sar, a tenir les eines per fer-ho; abans ens limitàvem a donar-los una informació que, després, ells no sabien com utilitzar.

Quina és la interacció de les escoles amb les administracions públiques?

Els canvis més importants els defineix el Ministeri espanyol d'Educació i s'apliquen obligatòriament. Segons quins tipus de procediments pedagògics, el ministeri els dona a conèixer a les escoles i aquestes tenen la llibertat de decidir si els apliquen o no.

Com s'encaixa l'arribada d'alumnes estrangers a les escoles?

Crec que s'està portant bastant bé, tot i que sempre es pot millorar. Les escoles públiques amb un percentatge més elevat d'alumnes estrangers compten amb reforços de personal, però, és clar, de vegades no n'hi ha prou. Probablement, s'haurien d'incrementar, encara més, aquests reforços de personal docent. També haurien de seguir procediments pedagògics diferents i treballar en grups més reduïts i a un altre ritme.

El Tradicionàrius es deslocalitza

TRADICIONÀRIUS
FESTIVAL FOLK INTERNACIONAL
DEL 12 DE GENER AL 13 DE MARÇ
ESCENARIS: LLUÍS DE GRÀCIA,
BIBLIOTECA JAUME FUSTER,
SALA BIKINI, L'AUDITORI DE BARCELONA,
SALA LUZ DE GAS, ATENEU LA TORNA
WWW.TRADICIONARIUS.CAT

⇒ Antònia Andreu
cultura@setmanaridirecta.info/

Entre el 12 de gener i el 30 de març, el XXè Festival Internacional Tradicionàrius torna a repartir la seva programació per diferents espais de la ciutat de Barcelona. Per segon any consecutiu deslocalitzats de la històrica seu de l'Artesà de Gràcia, actualment en procés de rehabilitació, el gruix de les actuacions es faran al teatre dels Lluïsos de Gràcia. Repetiran, com l'any passat, espais com la Biblioteca Jaume Fuster i les sales de concerts Bikini i Luz de Gas, gens acostumades a rebre la parròquia *folkie* que, des de fa vint anys, dona vida a un dels festivals de música d'arrel amb més projecció dels Països Catalans.

En l'edició d'enguany del *Tradi* hi seran presents cinquanta-un grups, es duran a

terme trenta-una sessions (entre concerts, balls i d'altres espectacles), diverses exposicions i monogràfics sobre instruments tradicionals i es presentaran dinou nous treballs discogràfics, entre els quals destaquen *Hiri*, de l'acordionista basc Kepa Junkera (L'Auditori, 23 de gener) i *Bàraka*, de l'Orquestra Àrab de Barcelona. Aquest grup de músics marroquins i catalans destaca tant per la reelaboració de la música d'arrel magribina com pel seu discurs a favor de la integració dels immigrants. A l'Auditori (8 de febrer), l'Orquestra Àrab estarà acompanyada pel pianista cubà Omar Sosa, que també hi col·labora en el seu primer disc.

Investigació pirinenca
Entre les propostes més autèntiques d'aquest Tradicionàrius,

trobem un espectacle conjunt d'El Pont d'Arcalís i Les Violines, centrat en la recuperació i actualització de les melodies dels Pirineus (9 de març, L'Auditori). El Pont d'Arcalís ha destacat en la seva tasca de divulgació dels materials recollits de viva veu per l'històric acordionista Artur Blasco, des de la Garrotxa fins a la Vall d'Aran, en la seva obra *A peu pels camins del cançonier*. Les Violines prenen com a inspiració original els antics violinistes que recorrien els pobles de muntanya animant les festes i els balls. Junts ja van actuar el passat 2006 a la Trobada amb els Acordionistes del Pirineu a Arseguel, festival de referència de l'acordió del Pirineu català.

En la línia de cercar nous públics i potenciar sonoritats mestisses –que va encetar-se l'any passat de manera més evi-

dent que mai amb el concert de Radio Tarifa–, enguany el Tradicionàrius repeteix la jugada amb un concert doble en què sonaran els marselesos Moussu T e lei Jovents i els barcelonins Xerramequ Tiquis Miquis (12 de març, Bikini). Els dos grups es van conèixer a la Fira Mediterrània de Manresa de 2005 i aquella trobada va ser l'origen de la col·laboració dels Moussu en el segon disc de Xerramequ, *Obrador*.

El concert de cloenda del cicle serà gratuït i es farà a la Plaça Rius i Taulet de Gràcia, amb l'actuació del grup de folk rock Titani (amb membres de La Coixinera de Mataró i el duo de dolçainers valencians de Puçol Escandall), i els terrassencs La Carrau, que presentaran cançons del seu nou disc encara inèdit.

La Transició novel·lesca

DES L'ESPERANÇA AL DESENCÍS.
LA TRANSICIÓN ALS PAÏSOS CATALANS
EDICIONS EL JONC, 2006
JOSEP FONTANA, JOSEP GUIA, ANTONIETA JARNE, MARTA LLADONOSA, MIQUEL LÓPEZ CRESPI, MARTÍ MARÍN, BERNAT MUNIESA, FERMÍ RUBIRALTA, CARLES SASTRE I RAMON USALL

⇒ Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info/

L'anomenada Transició espanyola encara és un dels períodes més mal estudiats de la història política recent dels Països Catalans. Tant és així, que encara ara es fa difícil delimitar en el temps aquest període, que s'enceta durant els darrers anys de la dictadura feixista del general Franco i s'allarga, per alguns, fins a l'aprovació de la Constitució espanyola de 1978, per d'altres, fins a la victòria electoral del PSOE l'any 1982, o fins a l'entrada de l'Estat espanyol al mercat comú europeu... I no hi falta qui diu que encara no ha conclòs. En tot cas, la Transició és un episodi fosc de la història recent d'aquest país. Per abocar-hi llum,

l'editorial El Jonc –que realitza una feina de formiga, amb edicions sempre cuidades i no subjectes a la rutina del 'tema de moda' del moment– ha editat *De l'esperança al desencís*, un volum col·lectiu que és la plasmaria d'unes jornades organitzades pel col·lectiu estudiantil Alternativa Estel –avui integrat al Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC)– a la Universitat de Lleida.

En aquesta obra, historiadors, politòlegs i militants de l'independentisme rupturista aporten nous elements d'anàlisi sobre la Transició, amb l'objectiu que esdevinguin una eina pràctica per la transformació de l'actual context polític. Hi tenim textos de Josep Fontana, Josep Guia, Antonieta Jarne, Marta Lla-

donosa, Miquel López Crespi, Martí Marín, Bernat Muniesa, Fermí Rubiralta, Carles Sastre i Ramon Usall. Un dream team d'analistes que, en alguns casos, ja han col·laborat amb la tasca editorial d'El Jonc i també en aquesta temàtica, com el mallorquí López Crespi i el seu volum *No era això. Memòria política de la Transició* (2001).

De l'esperança al desencís analitza les relacions entre cultura, política i societat en uns temps convulsos, la presència de diversos moviments socials en l'antifranquisme i el paper que van jugar en aquest període, i para una atenció especial a la qüestió nacional i la naturalesa del reformisme. L'objectiu comú dels autors és defugir les versions oficialistes que encara

sovintegen sobre aquest procés polític, i demostrar –com explica Antonieta Jarne al pròleg de l'edició– que “pel que fa a l'exercici del poder, hi va haver unes continuïtats evidents amb el règim anterior que foren determinants perquè la Transició s'hagi tergiversat voluntàriament en l'àmbit polític i s'hagi ignorat des de la historiografia”.

En aquest sentit, són reveladores les paraules de Josep Fontana, que parla de la Transició com un relat novel·lesc amb uns pocs protagonistes brillants i vistosos que representen un guió sense esclat. Un conte de por que ha tingut com a conseqüència la perpetuació d'un model de democràcia tutelada, viciada i buida de continguts.

Ningú atura els Red Banner

RED BANNER
NO ENS ATURARAN
(RADIKAL RECORDS)
WWW.REDBANNER.CAT

✉ **Xavi Martí**
/cultura@setmanaridirecta.info/

El grup de punk rock de Molins de Rei i El Papiol, Red Banner, acaba de presentar la seva tercera incursió discogràfica. Es tracta del CD No ens aturaran (Radikal Records), on la formació continua apostant per una combinació de contundència i melodia en els seus textos i la seva música. Aquest disc, segons expliquen els Red Banner, continua omplint el buit que existeix actualment en el rock de combat fet en català.

No ens aturaran conté vint cançons i es va gestar a la masia Doctor n'Rik Muzzik de Torelló

al llarg de l'estiu passat. La producció ha anat a càrrec d'en Xavi Cholí, exmembre dels Inadaptats, i membre del mateix grup. El procés d'edició l'ha dut a terme la discogràfica Radikal Records.

D'aquest nou treball del grup del Baix Llobregat, destaca el tema "Dia perfecte", on els Red Banner versionen el tema de Lou Reed "Perfect Day", i la cançó "Quina Vida", de la històrica formació punk Pixamandúries, avui dissolta. La gravació d'aquesta versió compta amb la participació, a les veus, de tres membres dels Pixamandúries.

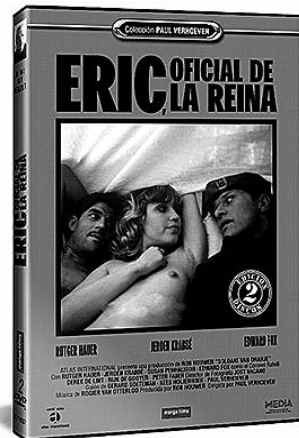
Les cançons que formen el cos de No ens aturaran fan un

recorregut per temes tant variats com les màfies immobiliàries, la crítica a les institucions catòliques, la denúncia a la hipocresia que existeix dins les multinacionals del disc o la rutina diària.

Red Banner és un grup que ja porta quasi deu anys d'alt dels escenaris. Es van donar a conèixer amb una maqueta i, després, van participar en el recopilatori Catalunya Punks (Bullanga Records), al costat dels grups Mall i El Corredor Polonès. El grup porta prop de cent-quaranta concerts i ha compartit cartell amb formacions com els KOP, R.I.P., Reincidentes, S.A., Inadaptats o Obrint Pas.

Eric, oficial de la reina

No es podia esperar de Paul Verhoeven una cinta de propaganda bèl·lica amb bons i dolents, i menys en la seva trencadora etapa holandesa, abans de desembarcar a Hollywood. L'autor d'*Starship troopers* i *Instint bàsic* tracta, en aquest film, les aventures reals d'un grup de frívols universitaris gens exemplars, la vida dels quals canvia arrel de l'ocupació nazi d'Holanda. A alguns d'ells, els emergeix en l'adversitat un valor desconegut; armats d'aquest valor —acompanyat d'una considerable pulsio autodestructiva— acabaran participant en la resistència. El resultat és una notable història d'amistats en temps de guerra, desmitificadora però amb un to èpic ben particular, tamisat de l'individualisme, cinisme, humor negre i vitalisme boig propi del seu director. Edició en doble DVD, que inclou el muntatge íntegre i l'abreujat que es va estrenar al nostre país. IGNASI FRANCH

DVD (MANGA FILMS, 1977)
DIRECTOR: PAUL VERHOEVEN
GUIONISTES: GERARD SOETEMAN, KEES HOLIERNDEK, PAUL VERHOEVEN, SOBRE L'AUTOBIOGRAFIA D'ÉRIK HAZELHOFF ROELFZEMA
INTÈRPRETS: RUTGER HAUSER, JEROEN KRABBÉ, EDWARD FOX
DURADA: 147/103 MINUTS
IDIOMES: VOSE (NEERLANDÈS), VE (NOMÉS EN EL MUNTATGE ABREUJAT)

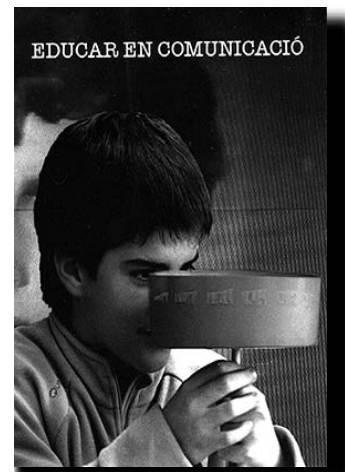
La II República a Manresa

WWW.GUIAMANRESA.COM/REPUBLICA/

Aquesta web de Manresa ens endinsa en la història local i comarcal del període de la II República (1931-1936). I ho fa de manera magistral a través d'un seguit de documents d'àudio i vídeo i d'imatges, textos i reproduccions de la premsa de l'època. La redacció dels textos és senzilla, entenedora i divulgativa, a més d'incloure abundant material gràfic. Per facilitar-ne la navegació, els webmestres del projecte han dividit la web en dinou temes com

el moviment obrer i el sindicalisme, l'obra del govern municipal, l'ensenyament, l'exèrcit i les forces d'ordre públic, entre d'altres. En total hi ha dues-centes-cinquanta fitxes temàtiques, on trobem recursos com ara comunicats, fotografies o talls de veu de testimonis. La web, amb un potent cercador, també inclou un apartat sobre la II República a Catalunya i a l'Estat espanyol, amb l'objectiu de contextualitzar el període. DIRECTA EL CAMP

Educar en comunicació

DVD
REALITZACIÓ I EDICIÓ: CARMEN MARFÀ

La primera producció pròpia en format audiovisual d'AulaMèdia és el reportatge Educar en comunicació, on la jove realitzadora Carmen Marfà desgrana els principals aspectes d'aquest projecte social i fa una defensa de la necessitat de la seva implementació, els seus avantatges educatius, la seva energia innovadora en l'aprenentatge i la motivació que suscita entre l'alumnat. Docents, comunicadors i alumnes apareixen en aquesta producció i transmeten el seu entusiasme per un projecte que, de moment, no ha tingut receptivitat per part de les institucions, però que diferents sectors educatius i ciutadans reclamen i consideren fonamental per l'aprofundiment de la democràcia i per la dignitat cívica i educativa. Un DVD que va dirigit a tots aquells professionals de l'educació que treballen o volen treballar l'educació audiovisual a les seves aules. ANTÒNIA ANDREU

Fragilidades vecinas

ASSAIG
FRAGILIDADES VECINAS
NARRACIONES BIOGRÁFICAS DE EXCLUSIÓN SOCIAL URBANA
JOAN SUBIRATS (DIRECTOR)
ICÀRIA. COL·LECCIÓ ANTRAZYTT, 238

ció social. Els investigadors de l'Institut de Govern i Polítiques Públiques de la UAB Jordi Bonet, Marta Fernández, Aina Gallego i Anna Obradors, coordinats per Joan Subirats, sotgen realitats incòmodes, com ara la violència de gènere, l'adolescència en risc, les persones dependents o l'exclusió crònica. L'objectiu de relatar aquestes vivències és posar el focus d'atenció sobre situacions de les quals sovint apartem la mirada, potser perquè l'existència dels exclosos certifica la proximitat d'una realitat massa tràgica d'assumir. A.A.

Un llibre colpidor que dona a conèixer les històries de diferents persones que viuen situacions d'exclusió social. Són històries de vides fràgils, que sovint són víctimes no només de l'oblit oficial, sinó de l'oblit ciutadà. Un trencaclosques d'experiències biogràfiques narrades en primeríssima persona, acompanyades per una presentació i un comentari realitzats per persones directament relacionades amb les polítiques públiques o la investiga-

RECOMANEM

I PREMI LITERARI PABLO DíEZ

En record de Pablo Díez Cuesta, conductor d'autobusos de TMB (Transports Metropolitans de Barcelona) que se suicidà en ser acomiadat per l'empresa després de ser acusat sense proves de quedar-se amb l'import d'un bitllet (1,10 e), la Plataforma Pablo Díez convoca aquest premi literari que du el seu nom, que es lliurarà cada any, coincidint amb l'aniversari de la seva mort.

S'estableixen els següents premis:

- › Un premi de 400 € i diploma a un treball en prosa sobre el cas de Pablo Díez.
 - › Un premi de 400 € i diploma a un treball en prosa sobre el tema de l'assetjament laboral o l'abús de poder.
 - › Un premi de 400 € i diploma a un treball en prosa sobre qualsevol dels temes anteriors escrit per un treballador de TMB. Els originals hauran ser inèdits i hauran d'estar escrits en llengua castellana o catalana.
- Per consultar les bases escriu a plataformapablodiez@hotmail.com.
Per més informació sobre el cas de Pablo Díez: www.pablodiez.com

5ES JORNADES DE COMERÇ JUST I CONSUM RESPONSABLE

Amb el lema 'Sobirania alimentària i consum: és l'hora de començar a caminar' tindran lloc aquestes jornades, el 26 i 27 de gener del 2007 al Centre Cívic Convent de Sant Agustí de Barcelona.

PROGRAMA

- Divendres, 26 de gener**
16.30 h. Cooperació pel desenvolupament en el capitalisme global
18.15 h. Resistències a les grans cadenes de distribució
20.30 h. Presentació de la campanya 'Grans cadenes de distribució, no gràcies' i del llibre *Supermercados, no gracias*.
- Dissabte, 27 de gener**
17 h. Agricultura de responsabilitat compartida i sistemes de certificació participativa
19 h. Pausa i monòleg teatral: Per què no em pregunto el perquè?
19.30 h a 21 h: Comerç just, circuits curts i productes transformats: punts de trobada
- Per més informació podeu contactar amb Esther Vivas al 932 682 202

DEL 17 DE GENER AL 2 DE FEBRER

Festival de curtmetratges de temàtica metropolitana de l'Hospitalet

Dimecres 17 Gener a les 22h. Kfè Olé. Enric Prat de la Riba, 232.
Dijous 18 Gener a les 22h. Depósito Legal. Santa Anna, 14.
Dijous 25 Gener a les 22h. The Temple Bar. Lerida, 4.
Dijous 1 Febrer a les 22h. Funàmbul Major, 65.
Divendres 2 Febrer a les 22h. Dubliners Passatge Pou, 3-5.
Els curtmetratges que s'exhibiran són:
Agua, de Jose Luis Fariás y Alfonso Fulgencio.
Urbanofilia, de David Proto. *S/T*, de Lucas Gómez. *Banal*, de David Planell. *Cirugía*, de Alberto González. *Chocolate con churros*, de Mario de la Torre. *Haz caso a tu madre*, de Pendejo.
Més informació al 934219310 (Laia) o al mail laia@joves.org

DIVENDRES 19

Xerrada "La importància de ser petit"
Local social de la Granja d'Escarp. 18 h.
Dins del cicle de Conferències "Quin poble volem?", a càrrec de Jordi Domingo Coll (Dep. de Geografia i Història de la UdL) i Chus Llavero Porcel, historiadora.

Videoconferència amb el Fòrum Social Mundial, a Nairobi
Infoespai. Plaça del Sol. Gràcia. 19 h.
Intentarem connectar amb gent que està en els preparatius del FSM, que comença l'endemà i copsar les seves impressions en el primer Fòrum d'aquesta envergadura que és fa a l'Àfrica subsahariana. Aquest acte servirà per inaugurar l'espai per videoconferència i *streaming* de l'infoespai.

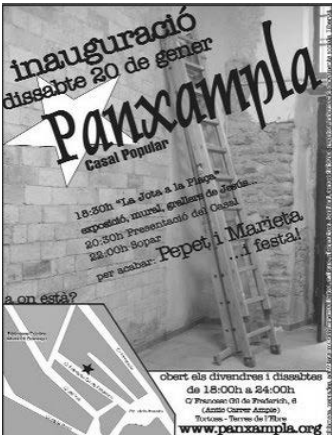
Presentació dels llibres *El año de la victoria* i *La muerte de la Esperanza*, d'Eduardo Guzmán
Llib. Distrivinyes. Carrer de l'Or 8. Gràcia. 19.30 h.
A càrrec de l'escriptor Manuel Blanco Chivite

Cinema *Salvador Allende*, de Patricio Guzmán.
Casal Antoni Sala i Font. Riera d'en Matamoros 103. Badalona 19.30 h.

Passi del documental *Al calor de las Chimeneas*

Palau Montcada de Fraga. 20.30 h.
Dins de les Jornades "Energia i canvi climàtic"
D'Enrique Pacheco, ens ensenya la fosca cara oculta de la generació d'energia elèctrica.
Saturnino Barbe, membre de Ecologistes en Acció del Baix Cinca, ens parlarà sobre los projectes de construcció d'una Central tèrmica a Mequinensa i una Central de cicle combinat a Ballobar.

DISSABTE 20

Inauguració del Casal Popular Panxampla de Tortosa
(anunciada per error a la graella del 32)
Panxampla. Carrer Francesc Gil de Frederich. 18:30 h. La Jota a la Plaça durant la tarda: exposició, pintada d'un mural, grallers de Jesús...
20:30 h. Presentació del C.P. Panxampla
22 h. Sopar popular i festeta amb Pepet i Marieta
Més informació: www.panxampla.org

Xerrada-col·loqui "Los biocombustibles: Alternatives a la dependència del petroli"
Palau Montcada de Fraga. 18 h.
Dins de les Jornades "Energia i canvi climàtic"
A càrrec d'Eduard Calderon i Josep Fumador, de l'Empresa GAIADÉ, dedicada a la investigació i comercialització de "combustibles alternatius", especialment per al sector de l'Agricultura.

Passi del documental *Don't Forget*
Ateneu Candela. Sant Gaietà 73, Terrassa. 20 h.
Una mirada a través d'una dona bosniana, una dona croata i una dona sèrbia per entendre la guerra i la postguerra a Mostar, Bòsnia-Herzegovina. Un dels molts conflictes oblidats que encara avui arrossega les conseqüències d'una guerra sense sentit.

Hip-hop contra l'exclusió social i el racisme

A.C La Fornal. Vilafranca del Penedès. 23.30 h.
Concert a càrrec d'At-Versaris, formació integrada per membres de Pirat's Sound Sistema i La Pupil·la.

DIUMENGE 21

Projecció de la pel·lícula *Terra i Llibertat*
Casal Sageta de Foc (C. Trinquet Vell, 15). Tarragona. 16.30 h.
Produïda l'any 1994 i dirigida per Ken Loach, està inspirada en el llibre de George Orwell *Homenatge a Catalunya* que ens explica la lluita internacionalista d'un socialista britànic en la revolució de 1936 al costat del POUM i els grups anarquistes del moment.

DILLUNS 22

Xerrada "Avui malament i demà pitjor"
A.C La Fornal. Vilafranca del Penedès. 20.30 h.
A càrrec del sociòleg basc Justo de la Cueva Alonso. Una anàlisi global per entendre l'estat actual del malanomenat procés de pau a Euskal Herria.

DIJOUS 25

Conferència sobre el cas de l'Escamot Dixan
Casal Sageta de Foc (C. Trinquet Vell, 15). Tarragona. 19 h.
A càrrec de l'advocat Sebastià Salelles (un dels advocats que dugué el cas). Un grup de banyolencs d'origen magrebí que han estat jutjats per l'Audiència Nacional acusats de formar part d'un grup islamista radical.

Xerrada-debat sobre urbanisme i control social
Espai Obert, Violant d'Hongria, 71. 19 h.
Amb la presència de Jean Pierre Garnier, en motiu de la presentació del seu llibre *Contra los territorios del poder. Por un espacio público de debates... y de combates*.

Cicle Documental "Orient Mitjà".
La Quimera. Carrer Verdi 28 baix dret Vila de Gràcia. 21h.
Y la vida continua, d'A. Kiarostami, 1991. 92'

SORTIM DE CASA

CONCENTRACIÓ PER LA LLIBERTAT IMMEDIATA I L'ABSOLUCIÓ DE L'ESCAMOT DIXAN
Dijous 18 de gener. 20.30 h.
Davant dels jutjats de Girona
ELS VOLEM LLIURES I A CASA JA!
CAP MÉS EXTRADICIÓ A ALGÈRIA!
MANIFESTACIÓ DE LES LLUITES LABORALS

SENSE DEMOCRÀCIA NO HI HA PAU. AUTODETERMINACIÓ
Dissabte 20 de gener. 12 h.
Plaça Sant Jaume de Barcelona.
Animem a organitzacions, col·lectius i entitats dels Països Catalans a adherir-se a la convocatòria enviant un correu electrònic a: suport.euskalherria@gmail.com

MANIFESTACIÓ UNITÀRIA CONTRA EL TANCAMENT D'EMPRESSES
La Vanguardia, MERCADONA, SEAT, BRAUN, CATSA, ICS, Telefónica, Parcs i Jardins de Barcelona, Subdirecció General de Seguretat Industrial...
Diumenge 21 de gener. 11.30 h
Plaça Universitat. Barcelona
Adhesions i més informació a: <http://www.moviments.net/xarxacontratancaments/>

ARTS VISUALS, DIVULGACIÓ, ARTS ESCÈNIQUES, MÚSICA

NO OBLIDEU...
El senyor Josep Lladós Comenge viu a Nova York i treballa per l'ONU. Vol comprar 2 càmpings i la serradora de Ribera de Cardós, pagarà als propietaris més de 8 milions d'euros per construir un camp de golf immens, quan en aquests moments també hi ha un projecte de camp de golf a Esterri d'Àneu (molt a prop). Aquest projecte no ha estat aprovat de moment, encara podem fer alguna cosa.
PER ADHERIR-TE al manifest, CLICKA A:
<http://www.lavalldecards.info/>

La indirecta

L'ENTREVISTA // **JOAN FONTCUBERTA, FOTÒGRAF I PENSADOR**

“Cal desconfiar de la informació que rebem”

☞ Abel Ubach

/entrevista@setmanaridirecta.info /

Joan Fontcuberta (Barcelona, 1955). La seva formació en Ciències de la Informació ha fet que sempre s'interessés per la fotografia com a objecte d'estudi i experimentació. Alguns dels seus treballs més coneguts són “Fauna”, “Sputnik” o “Milagros & Co”, on posa a prova la nostra percepció del món jugant amb els conceptes de ficció i realitat. Il·lusionista de la imatge, viatja permanentment explicant els seus treballs i actualment prepara una exposició a París on es farà passar per Bin Laden.

Alguns dels conceptes que més has explorat són els de “veracitat” o “falsedat”. Per què seguim creient que la fotografia és més “real” que altres suports?

Primer per un condicionant històric, ja que la fotografia va néixer com un mitjà per autenticar la realitat, una pròtesi tecnològica que ens permetés documentar la realitat. I després perquè hi ha una tendència innata a la credulitat; és molt més còmode creure que dubtar i qüestionar. També hi ha un altre factor que influeix en això, i és el concepte d'autoritat, com quan un professor parla als seus alumnes o quan un diari o una televisió emeten notícies. Qüestionar les informacions suposa un esforç psicològic que no tothom està disposat a fer.

“Internet no és tan lliure i democràtic com pensem”

Amb “Sputnik” vas aconseguir que molta gent i alguns mitjans s'empassessin la història del cosmonauta rus Ivan Istochnikov, entre ells el programa “Cuarto Milenio” de Cuatro. Tan poc rigorós és avui dia el periodisme?

Sí, aquesta és una de les conclusions, però també haig de dir que part del mèrit és meu. És a dir, jo poso a prova els dispositius de control amb comunicats de premsa falsos, muntatges, envio cartes al director, etc. I del cas Sputnik, si busques actualment al Google i poses la paraula “Istochnikov”, ja surten gairebé 60.000 entrades, és impressionant...

Maider Mendaza

I per què ho fas, tot això?

Hi ha qui es pensa que ho faig per enganyar la gent, però no és així. Jo intento que l'espectador arribi a descobrir per ell mateix la ficció amagada, i per això sempre deixo “pistes” que, si es miren atentament, es veu que hi ha alguna cosa que no encaixa. L'objectiu d'aquests treballs és que la gent dubti i que finalment trobi la veritat. I després, que es preguntin: “si m'he cregut tot això, no podria ser que en altres casos m'hagi cregut informacions falses?”

És a dir, l'objectiu és pedagògic?

Sí, no vull semblar paternalista, però és cert que els meus treballs tenen un punt de pedagogia, a més d'altres aspectes lúdics, expressius, estètics, etc. També hi ha qui diu que els meus treballs són una broma, que són humorístics, i jo responc que sí, però alerta amb les bromes, també eren broma les armes de destrucció massiva a l'Iraq o la relació d'ETA amb l'11-M, però quan les bromes les fan els polítics, no semblen bromes i, a més, les conseqüències poden ser tràgiques.

D'acord, desconfiar de les informacions és molt sa, però no podem arribar així a una situació gairebé nihilista en la que ja no ens creiem res ni ningú?

En efecte, és un dels riscos. Tan perillós és creure's ho tot com no creure's res, cal arribar a un punt de compromís.

I què hem de fer per ser més crítics? Llegir més?

La cultura evidentment ajuda molt, però crec que el fonamental és tenir una actitud de desconfiança davant la informació que rebem, i sobretot adonar-nos que darrera de qualsevol informació hi ha una intenció. Perquè la informació que rebem ens sigui útil, hem de saber qui ens la transmet, i intentar esbrinar per què li interessa a una determinada font enviar-nos aquesta informació.

“Tenim una tendència innata a la credulitat”

Però no sempre tenim temps de fer això...

És clar, aleshores ens hem de guiar per la intuïció i pels criteris d'autoritat que comentava abans, però sempre mantenint una certa reserva, una distància. També estem en un moment històric en què rebem més informació que cap altre, però el problema és que això no es tradueix en coneixement perquè no sabem com accedir a la informació útil per a nosaltres. I avui dia, tot allò que no surt al Google, no existeix. Aquest cercador s'ha convertit en un element certificador de realitat, com ho era antigament la fotografia; té un

“Les possibilitats de modificació de la fotografia digital estan canviant la percepció de l'espectador, ja que s'adona que la fotografia és tan mal·leable com el llenguatge o la pintura”

poder polític i ideològic immens. Darrere les informacions sempre hi ha filtres, censures polítiques, corporatives, etc. I a Google també, com es va veure en el cas de les tortures d'Abu Ghraib a l'Iraq, quan no sortia res si teclejaves els noms dels soldats nord-americans. És a dir, ara ens creiem que Internet és un duplicat del món, i pensem que es tracta d'un arxiu exhaustiu, d'accés lliure i molt democràtic, i no és així, perquè repeteixo que darrera de qualsevol informació hi ha una intenció.

Tornant al camp de la fotografia, com creus que està afectant la irrupció de la tecnologia digital?

Per mi el més important en la fotografia no és com es fa una foto, sinó com l'espectador la llegeix, quina sensació produeix. I en aquest sentit, les possibilitats de modificació de la fotografia digital estan canviant la percepció de l'espectador, ja que s'adona que la fotografia és tan mal·leable com el llenguatge o la pintura, i això ajuda a desmitificar, a treure-li encara més a la fotografia l'aurèola de veritat inqüestionable. D'altra banda, amb la fotografia digital hi ha tant control que no es deixa oportunitat a l'atzar? molt important en la creació?, i això fa que anem cap a una fotografia més elaborada, però també menys espontània.

I finalment, una darrera pregunta que m'inquieta: com sé que ets el veritable Joan Fontcuberta, i no un personatge fictici?

Bé, no sé quina constància tens que jo sigui el veritable Joan Fontcuberta... ☺

Quanta mort més costarà aquest simulacre?

☞ Jordi Martí Font

/opinio@setmanaridirecta.info/

“Avui he passejat Belgrad tancant els ulls; / la casa dels teus pares, / la vella escola, els llocs del mercat... / els enderrocs eren tan freds / que les meves llàgrimes es van congelar”, cantava El Ruso a *Línea de fuga*, un dels exercicis intel·lectuals de més alçada del rock europeu dels anys noranta, un atreviment que un dia caldrà reivindicar també pels seus textos, a banda de la música. Rellegir Deleuze a ritme d'ska, fusió, rock, hardcore... 'Abril de mil nou-cents absència' removia els enderrocs per trobar-hi, al davall, vida. Vida que corresponia a la sang que corria per les venes, a la voluntat de ser que deien Maragall (l'avi) i Nietzsche.

Els exèrcits han de desaparèixer perquè ells són els braços executors de les ideologies totalitàries, de les que es diuen dictadures i de les que es diuen democràcies

El militarisme que crea enderrocs ha de ser desterrat de les nostres vides, amb l'objectiu clar de la desaparició dels exèrcits, sense por de denunciar públicament també el militarisme d'alguns que es volen dels nostres i estan a l'altre costat de la tanca. Ni exèrcits que paguen amb els seus impostos els qui no fan objecció fiscal, ni exèrcits que recullen els necessaris diners per les armes extorquint o amenaçant. Els exèrcits han de desaparèixer perquè ells són els braços executors de les ideologies totalitàries, de les que es diuen dictadures i de les que es diuen democràcies.

“Quanta mort més costarà aquest simulacre, quanta soladat cap, encara, en el palmell de la meua mà, / em pregunto aquest abril de mil nou-cents absència”.